

NIEUWE AVONTUREN

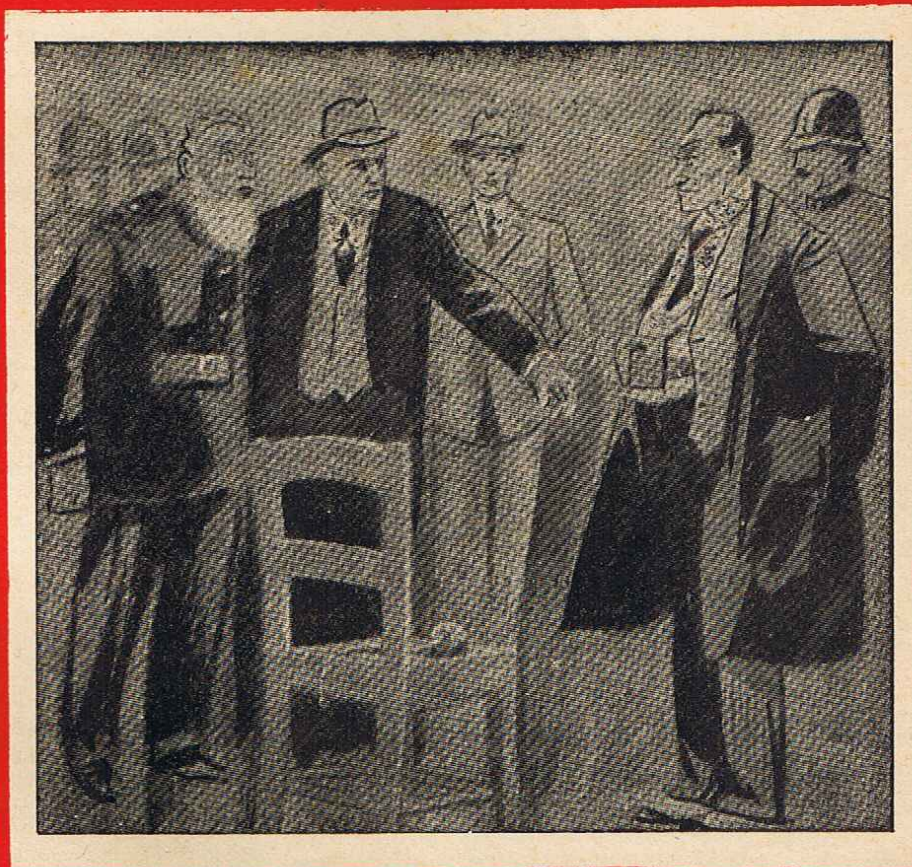
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

MOORDEN EN GROS

N° 2373

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nádruk verboden. -- Alle rechten voorbehouden.

MOORDEN EN GROS

HOOFDSTUK I

EEN STERFGEVAL IN DE SCHOUWBURG

In het Garrick Theater werd Shakespear's Othello opgevoerd.

De zaal was uitstekend bezet en de bezoekers volgden in ademloze spanning het tragische drama.

Een bekende acteur speelde de rol van de jaloerse Moor op aangrijpende wijze, en hij wist de toehoorders diep in het hart te treffen door zijn expressief spel en zijn sonoor geluid.

Na het derde bedrijf barstte dan ook een luid applaus los.

Het doek viel en de bezoekers begaven zich voor een deel naar de grote foyer.

Spoedig was deze zaal gevuld met een elegant publiek naar het Engelse gebruik in keurige avondtoiletten gekleed.

Men zag daar vele grootheden uit de financiële wereld, speculanten, effectenmakelaars, grote kooplieden en voorts

diplomaten, bekende geneesheren en advocaten en tal van schatrijke jongelui, die vanwege papa's duiten zich hier eigenlijk een weinig verveelden, maar naar het stuk van Shakespeare kwamen zien, omdat het nu eenmaal zo hoorde.

Dicht bij het buffet van een der koffiekamers stonden twee heren, die in een fluisterend gesprek met elkander gewikkeld waren.

De een was van meer dan middelmatige gestalte, en hij stak met zijn brede schouders ver boven de meeste heren in zijn omgeving uit.

Hij was slank gebouwd, maar zijn gehele lichaam verried buitengewone kracht en vlugheid, niettegenstaande hij, naar het uiterlijk te oordelen, minstens de veertig gepasseerd moest zijn.

Zijn haar begon te grijzen, met zijn nog jeugdige, schitterende grijze ogen,

een zonderling contrast opleverend.

Van tijd tot tijd drukte hij een in goud gevatte monocle met een wat vermoeld gebaar in de rechteroogholte en bekeek dan onverschillig, enigszins cynisch de overige bezoekers.

Zijn metgezel was bijna een half hoofd kleiner, maar evenzeer krachtig gebouwd, veel jonger, en zijn blozend gelaat, waarin de helder blauwe ogen goed pasten, getuigde van een opgewekt humeur en levenslust.

De bezoekers stonden in groepjes het stuk en het spel te bespreken.

Een heer met spierwit haar, zeer lang en zeer mager, een der steunpilaren der Londense beurs, wiens vermogen zich bij miljoenen ponden sterling liet becijferen, maakte zich van een der groepjes los en kwam op een der heren bij het buffet toe.

Hij groette hem met een hoofdknik en zei:

— Wij hebben het oordeel van Lord William Aberdeen nog niet vernomen. Toch twijfel ik er niet aan, of gij zult u, met uw grondige kennis van ons toneel, reeds een opinie hebben gevormd.

— Inderdaad, M. Bingham, antwoordde Lord Aberdeen. Ik moet erkennen, dat ik het spel zeer hoog schat. De interpretatie van de rol is in goede handen.

De heer met het witte haar wilde juist antwoorden, toen het doffe geluid van een zware val, gevolgd door enige kreten van verschrikte dames, hem deed omzien.

— Wat is dat? mompelde hij zacht.

— Ik weet het niet, antwoordde Lord Aberdeen. Er schijnt iemand gevallen te zijn.

Terzelfdertijd begaven zich een aantal bezoekers snel naar een der hoeken van de grote zaal.

Het stemmengemompel steeg, zonder dat men er nog de oorzaak van kon vermoeden, eensklaps tot een opgewonden gefluister.

Toen hoorde men een schelle vrouwenstem boven alles uit om water en azijn roepen.

— Er schijnt een ongeval gebeurd te zijn, mompelde de heer met 't witte haar

weer. Zouden wij niet eens gaan kijken?

Lord Aberdeen haalde de schouders op en zei tamelijk onverschillig:

— Het is hier zeer warm; er zal een dame flauw gevallen zijn.

Toch volgde hij, vergezeld door zijn vriend Charles Brand, Mr. Bingham, die met snelle schreden naar het midden van de zaal ging, waar de bezoekers zich thans schenen te verdringen.

Op veler gelaat lag een bezorgde uitdrukking.

Vooraf de dames schenen zeer veront-rust te zijn.

— Wat zou het zijn? vroeg een van de dames fluisterend aan een ander, terwijl zij zenuwachtig haar kanten zakdoekje aan de mond bracht. Hij blijft zo stil liggen.

— En wat ziet hij bleek bevestigde de aangesproken dame.

— Het schijnt dus een heer te zijn, merkte Lord Aberdeen kalm op. Maar wij mannen plegen toch beter tegen de warmte bestand te zijn. Ik wil eens zien wat het is.

Hij deed nog enkele stappen nader.

Enige jongelieden, die voor hem stonden, maakten direct plaats voor de filantroop, die in geheel Londen bekend was, en die geen enkele premiëre miste.

Aldus kon hij tot dicht bij de plek naderen waar het lichaam van een tamelijk zwaarlijvig man rechtuit op de parketvloer lag uitgestrekt, geheel bewegingloos.

Om dat lichaam heen stonden een aantal dames, die zenuwachtig de handen wrongen en enige jongelieden, die blijkbaar niet wisten, wat ze moesten aanvragen.

Nu klonk de heldere stem van Lord Aberdeen boven het zenuwachtig gefluister uit, die riep:

— Ik geloof niet, dat het veel zal helpen, dames en heren, of gij hier als door de donder getroffen blijft staan kijken zonder iets te doen. Daardoor sult gij de patiënt zeker niet tot het bewustzijn terugbrengen. Is hier geen dokter in de zaal?

Er volgde geen antwoord op deze vraag.

Lord Aberdeen wendde zich om en riep over de hoofden van degenen die achter hem stonden tot zijn vriend:

— Mijnheer Brand, wees zo goed en ga eens in de kleine koffiekamer hier naast. Indien ik mij niet vergis, heb ik daar Dr. Baker gezien. Verzoek hem onmiddellijk hier te komen.

De jonge man verwijderde zich snel.

Lord Aberdeen drong nog meer naar voren en knielde naast de bewusteloze man neer.

Hij legde zijn oor op het witte, stijf gesteven overhemd van de bewusteloze en luisterde aandachtig naar de hartslag.

Zijn gelaat stond ernstig toen hij het weer ophief.

Toen tilde hij de oogleden van de man die op de grond voor hem lag uitgestrekt op en hield een zakspiegeltje op enkele centimeters boven diens lippen.

Toen stond hij langzaam op en keek de kring rond, die om de bewusteloze was heengegredrongen.

— Bevindt zich hier een familielid van deze heer? vroeg hij.

Er volgde geen antwoord.

Lord Aberdeen, wierp nogmaals een ernstige blik op de man die voor hem op de parketvloer lag en zei toen afgemeten:

— Dan kan ik het wel ronduit zeggen, dat deze man niet bewusteloos, maar dood is.

Een kreet van schrik klonk door de zaal.

Vele dames verwijderden zich in allerijl, terwijl andere op het punt stonden flauw te vallen.

Die minder teerhartig waren, schudden meewarig het hoofd en vroegen elkander verwonderd af waaraan deze zo plotselinge dood wel toegeschreven moest worden.

Op dat moment kwam Dr. Baker haastig de zaal binnen.

Deze arts had zijn practijk vooral in de hoogste kringen en velen in de koffiekamer kenden het kleine beweeglijke mannetje met zijn kale schedel en zijn grote hoornen bril.

Charles Brand volgde hem op de hielen.

De dokter drong snel door de rijen

bezoekers heen, die nog steeds om het bewegingloze lichaam geschaard stonden en knielde er naast neder.

Het onderzoek duurde slechts zeer kort.

— Deze man is dood, zei hij eenvoudig, terwijl hij weer opstond en de kring in het rond zag als tartte hij de aanwezigen hem tegen te spreken.

Een diep zwijgen volgde op deze woorden.

Toen klonk de stem van Mr. Bingham:

— Maar hoe is dat mogelijk, dokter? Ik begrijp er niets van. Ik heb Mr. Spencer wel niet intiem gekend, maar ik heb toch altijd gemeend, dat hij een sterk, krachtig man was, zeker niet het type, onderhevig aan toevallen of iets van die aard.

— De overledene is nog al zwaarlijvig, merkte Dr. Baker op met de kalmte van een man, die jaarlijks honderden sterfgevallen onder de ogen krijgt en wie alle teerhartige gevoelens vreemd zijn. Misschien heeft hij een beroerte gekregen. Hoe dan ook, het lichaam kan hier niet blijven liggen, dat is duidelijk. Kent gij zijn adres? zo wendde hij zich tot Bingham.

— Welzeker, hij woont in Fleet Street, Nr. 83.

— Zou een van de heren een paar suppoosten willen roepen? ging de dokter voort. Dan kunnen die hem naar beneden dragen. Wij moesten maar de Geneeskundige dienst opbellen dan kan het stoffelijk overschot weg gehaald worden.

Maar toen Charles Brand zich naar de deur wendde om aan dit verzoek gehoor te geven, scheen het beweeglijk doktertje zich plotseling te bedenken.

— Wacht eens even, riep hij uit. Kunt gij mij ook zeggen, mijnheer Bingham, of deze heer Spencer familie heeft, ik bedoel: is hij getrouwd en wacht men hem in zijn woning?

— Neen, voor zover ik weet, heeft hij kind noch kraal op de wereld, antwoordde Bingham. Getrouwd is hij in ieder geval niet. Hij woont daar op kamers.

— Dan behoeft hij daar niet naar toe gebracht te worden. Dat is voor de Ge-

neeskundige Dienst wel zo eenvoudig, meende Dr. Baker. Nu kunt gij uw gang wel gaan, mijnheer, zo wendde hij zich weer tot Brand, die aan de deur was blijven staan.

Deze snelde weg en keerde enige ogenblikken later terug met twee suppoosten.

Niet zonder enige moeite droegen dezen het lijk van de zo plotseling door de dood overvallen schouwburgbezoeker de trappen af naar de vestibule, waar juist twee in witte jassen gehulde broeders van de G. D. binnentraden en de zaken in lianden namen.

In de zaal zelf had men van het noodlottig voorval zo goed als niets vernomen, en de voorstelling ging dan ook door, alsof er niets was voorgevallen.

Slechts diegenen die van het plotseling sterfgeval getuige waren geweest, praatten er in de eerstvolgende entreacte nog even over na.

Maar nog vóór Othello, de ongelukkige Desdemona met het hoofdkussen gesmoord had, waren zij het gehele voorval alweer vergeten.

Allen behalve Lord William Aberdeen en zijn vriend, die nog geruime tijd over het zonderlinge voorval doorspraken.

Toen de voorstelling was afgelopen en zij in de vestiaire hun jassen hadden aangeschoten, begaven de beide heren zich naar buiten, waar een fraaie grote auto voor het trottoir geparkeerd stond.

De chauffeur, een reus van een vent, opende het portier.

Lord William Aberdeen en diens vriend en secretaris Charles Brand stap-

ten in, het portier werd dichtgeklapt en de auto reed weg.

Nadat de beide inzittenden enige tijd zwiingend naast elkaar hadden gezeten, begon de jongste:

— Wat ben je stil, Edward. Ik hoop toch dat het sterfgeval van iemand die je vreemd is, je niet zó zal hebben getroffen, dat het op je stemming invloed uitoefent.

— Neen, luidde het antwoord; maar als je de dood zo van nabij plotseling hebt zien toeslaan, maakt dat toch wel enige indruk. Daarbij komt, dat ik het als Lord William Aberdeen misschien met onverschilligheid zou zijn voorbijgegaan, maar als John Raffles boezemen al deze plotselinge overgangen van 't leven naar de dood mij belang in.

— Maar de man zal een beroerte hebben gekregen, riep Brand uit. Dat is toch niets bijzonders?

— Ik weet heel goed hoe iemand er uit ziet, die een beroerte heeft gekregen, antwoordde John Raffles, en ik verzeker je, dat die er heel anders uitzien.

— Maar wat zou hem dan overkomen zijn? riep Brand verwonderd voort.

— Hoe zou ik dat weten? was de wedervraag van de Grote Onbekende. Misschien heeft de man wel vergift ingenomen, of zo iets.

— Kom, Edward, ik geloof dat je fantasie je parten speelt, riep Brand lachend uit. Het gebeurt toch wel eens meer, dat iemand plotseling sterft, zonder dat er bepaald van een beroerte sprake behoeft te zijn. Het kan toch wel een hartverlamming geweest zijn. Daar hoor je de laatste tijd veel van.

HOOFDSTUK II

HET TWEDE STERFGEVAL

De volgende ochtend, toen Raffles aan de ontbijttafel zat in de villa, die hij onder de naam van Lord William Aberdeen in de Cromwellstreet bewoonde, greep hij met een snel gebaar naar het blad dat naast zijn bord lag.

Het was het ochtendblad van de

« Times ».

Hij zocht het spoedig door, maar wierp het toen met een teleurgesteld gezicht en een ongeduldig gebaar naast zich neer.

— Nauwelijks twee regels zijn aan het geval gewijd, merkte hij op.

— Wat had je dan eigenlijk verwacht? vroeg Brand, die tegenover hem zat, glimlachend.

— Dat kan ik je niet zeggen, maar deze weinige regels lijken mij toch wel wat al te kort en te nietszeggend.

— Gelijk heb je, zei Brand, maar de « Times » houdt niet van sensatie. Daarvoor moeten wij bij de « Daily Express » zijn. Wat deed de man eigenlijk voor zijn vak? ging Brand tamelijk onverschillig voort, want eigenlijk kon het hem niets schelen.

— Hij was advocaat, antwoordde Raffles.

— Nu, daarvan blijven er altijd nog genoeg over, merkte de jonge man op, terwijl hij zich voorzag van een stukje geroosterd brood en dat ijverig met jam begon te besmeren.

Na enige ogenblikken vroeg hij:

— Wij zouden immers vandaag naar de wedrennen gaan?

— Ja, zo was ons plan, antwoordde de Grote Onbekende.

— Een van je eigen paarden loopt immers mee?

— Ja, « Goldstar ».

— Heb je er nog al hoop op?

— Indien ik dat niet had, was ik mijn paard niet waard, antwoordde Raffles glimlachend. Iedereen hoopt immers, dat zijn eigen paard zal winnen. Maar ik geloof werkelijk dat het dier in goede vorm is.

— Maar de tegenstanders zijn sterk, als ik mij niet vergis. Ik zeg dit niet om je te ontmoedigen, maar alleen om aan te tonen, dat « Gold Star » de overwinning zeker niet cadeau zal krijgen.

— Dat weet ik, antwoordde Raffles bedaard. Mijn zwaarste tegenstanders zijn « Memphis II » en « King Lear ».

— Vooral op « King Lear » is, geloof ik, zwaar gewed, hernam de jongeman. Het paard van Hughes is favoriet, zo als je wel zult weten. Ik heb mij wel eens afgevraagd hoe die man aan dat prachtige dier gekomen is. Hij is toch maar een gewoon advocaat.

— Ongetwijfeld, maar een advocaat die hoogst belangrijke processen heeft gewonnen en bovendien onlangs van een familiedid een groot fortuin heeft

geërfd.

— Hoe weet je dat? vroeg Brand verbaasd.

— Ik weet het, omdat ik het in mijn beroep wel moet weten, antwoordde Raffles ironisch. Dergelijke dingen blijven mij niet lang verborgen. Ik heb kennis aan een hooggeplaatst ambtenaar bij de Registratie en Domeinen en evenzeer heb ik vrienden bij de Fiscus, met name bij de afdeling successierechten. Door een dergelijk kanaal heb ik ook deze wijsheid opgedaan en je weet hoezeer deze gegevens ons dikwijls van pas komen.

— Nu, het doet er niet toe hoe hij aan dat paard is gekomen, meende Brand op luchtige toon.

De hoofdzaak is, dat « Gold Star » het achter zich laat.

De beide vrienden beëindigden hun ontbijt, deden enige zaken telefonisch af en daarop dicteerde Zijne Lordschap enige brieven aan zijn vriend.

Vervolgens kleedden zij zich aan, gebruikten de lunch in een restaurant in Oxfordstreet, bestelden daar een huurauto en reden daarmee naar Clifford, een klein plaatsje, waar vaak tussentijdse paardenrennen plaats vinden, die in belangrijkheid wel niet kunnen halen bij de beroemde Derby-wedstrijd, maar die toch ook zeer druk bezocht worden, daar zij behoren tot de eerste, die in het ren-seizoen gehouden worden.

Raffles begaf zich direct door Brand vergezeld naar de box, waar zijn paard gestald was, een prachtige goudvos, onberispelijk geborsteld en die in zijn minste bewegingen zijn verbazende kracht en vlugheid verried.

De jockey, die met het paard zou rijden, stond naast het dier en streek het liefkozend over de glanzende nek.

— Alles in orde, Higgings? zo wendde Raffles zich tot de jockey.

— Ja mylord, wij hebben uit 't paard gehaald wat er in zit. Ik kan u niet meer zeggen dan dat hij aanstonds zal geven wat hij kan.

— Je hebt gelijk, Higgings, zei Raffles glimlachend. Maar het dier lijkt mij in uitstekende conditie te zijn.

— Ongetwijfeld, mylord. Maar hebt

gij «Kling Lear» reeds gezien?

— Neen, waartoe die vraag?

— Wel, mylord, omdat dat paard de enige ernstige tegenstander van «Gold Star» kan zijn en ik verzeker u, dat wij een zware partij aan hem zullen hebben.

— Nu, Higgings, ik vraag je niets anders dan je best te doen, zei Raffles, terwijl hij de jockey een tikje op de schouder gaf.

— Dat belooft ik u, mylord, antwoordde de man eenvoudig.

Toen Raffles de box verliet keek hij nog eens om.

Het fraaie renpaard had de fijne hals over de schouder van zijn jockey gebogen en het leek alsof het dier zacht met zijn berijder fluisterde.

— Zij kunnen goed met elkaar overweg, merkte Brand lachend op. Je zou zeggen, dat het paard hem omhelst.

— De helft van de strijd is gewonnen als paard en jockey elkander goed verstaan, hernam Raffles. Kom laat ons naar het paddock gaan.

Zij liepen verder langs de stallen en bereikten eindelijk de weegplaats, waar de jockey's zich een voor een, met de zadels en de tuigen der paarden in de hand, moesten laten wegen. Het was er druk, want aanstonds zouden de wedrennen een aanvang nemen.

Na enige minder belangrijke rennen kwam de grote steeple-chase, waaraan ook «Gold Star» zou deelnemen.

Plotseling ontstond er opschudding onder het publiek, dat zich op het grasveld voor de grote tribune in de buurt van de finish ophield.

Luide stemmen klonken door elkaar.

— Wat is daar aan de hand? Is er een ongeluk gebeurd? riep Brand uit.

Hij greep een kennis bij de arm, die hem met een verschrikt gezicht voorbij wilde snellen.

— Laat mij gaan, riep deze uit, terwijl hij zich losrukte. Ik moet een dokter van de grote tribune gaan halen.

— Wat is er aan de hand? riep Brand, nog eens.

— Hughes heeft een beroerte gekregen.

Het volgende oogenblik was zijn vriend

weg en zag men hem de trappen naar de grote tribune opstormen.

Raffles en Brand keken elkander zwijgend aan.

— Alweer een plotseling sterfgeval, mompelde de jonge man.

— En alweer een advocaat, vulde Raffles laconiek de zin aan.

Zij keken ingespannen naar de grote tribune achter hen.

Op een der voorste rijen stond een lange man op, gekleed in een lichtgrijze jas, het hoofd bedekt met een hoed van dezelfde kleur, die haastig op de jongeman toetrad.

Raffles bracht een krijker aan zijn oog.

— Wie is dat? vroeg Brand, die de man in het grijs op die afstand niet herkende.

— Dat is Dr. Meade, de huisdokter van Hughes, antwoordde Raffles. De jongeman wist waarschijnlijk, dat hij hem op de grote tribune zou vinden.

De dokter en degeen, die hem gehaald had stegen nu snel de trap af, die naar het grasveld leidde.

De geneesheer ijde naar een kleine groep personen, die in een kring stonden en blijkbaar naar iets keken, dat in hun midden op de grond lag.

Raffles en Brand voegden zich snel bij hen, en zij hoorden Dr. Meade zeggen:

— Als ik u verzoeken mag, heren. Dit is niet de manier om een bewusteloze lucht te verschaffen. Weest zo goed plaats te maken, opdat ik de patiënt onderzoeken kan.

De bezoekers waken enigszins achteruit en maakten plaats voor de geneesheer, die neerknielde naast het lichaam van een man van ongeveer vijf en dertigjarige leeftijd, met een dik, opgezet roodgekleurd gelaat en een haardos, die nog wel welig was, maar waarvan direct te zien viel, dat er met een haarkleurmiddel gewerkt was.

Raffles rekte zich op de punten zijner voeten uit, om over de nieuwsgierigen heen te zien, die voor hem stonden.

Hij zag hoe Dr. Meade zich over het lichaam heenboog, jas en vest losmaakte, en zijn oor op de borst van de be-

zoekerde. *Leucida*

Toen zag hij hem opstaan en 't hoofd ontbloten.

Onder een dodelijke stilte klonken de sombere woorden uit de mond van de geneesheer:

— Mijn vriend Hughes is dood, heren.

De jockey van de dode kwam verschrikt en handenwringend aanlopen, want het noodlottig bericht had zich in no time als een lopend vuurtje over de gehele renbaan verspreid.

Men droeg het lichaam naar de achterzijde van de grote tribune, waar zich de buffetten bevonden en legde het voorlopig neer in een der restauratiezalen.

Raffles en Brand waren intussen zwijgend naar hun plaats voor het hek teruggekeerd.

Aan de totalisator was het druk, want voorzichtige personen namen hun inzet op «King Lear» terug.

Zij hadden de jockey van de dode advocaat van nabij gezien en vreesden voor hun geld.

Vele andere zagen hem ook, toen de paarden aan de start verschenen, maar toen was het te laat.

Er waren grote sommen gezet op «King Lear», ook «Gold Star» was favoriet, maar pas in de tweede plaats.

De kenners echter zagen zodra het veld zich achter het startlint schaarde, dat de zenuwen de jonge jockey van Hughes de baas waren.

«King Lear» sprong vreemd en ongedurig heen en weer en het duurde wel twee minuten voor de starter het lint kon wegtrekken.

Reeds na de eerste honderd meter was het te zien, dat «King Lear» een verloren race liep.

Het paard draafde zeer onregelmatig en ging zelfs een ondeelbaar ogenblik in galop over, tot grote schrik en ontsteltenis van al degenen, die op het paard gewed hadden.

Wel trachtte zijn jockey in de eerste bocht zijn fout te herstellen en inderdaad wist hij «King Lear» in een spurt flink vooruit te brengen, maar men zag toch aanstonds dat de kans om te winnen verkeken was.

«Gold Star» nam aan de overzijde

van de grote tribune onbetwist de leiding, wist vier lengte voorsprong te verkrijgen, vergrootte deze in het laatste rechte einde tot ruim zes lengten en kwam met deze voorsprong als overwinnaar door de finish.

Een kreet van teleurstelling, woede en vreugde, uit duizende kelen, schalde over het veld.

Men moest de knaap die «King Lear» bereden had door de politie in bescherming laten nemen tegen de woede van een paar grove lieden, die enkele shillings op het paard gezet hadden.

De scheidsrechter echter verklaarde de wedren voor regelmatig en Raffles kon bij de bookmakers ongeveer tien-duizend pond sterling laten innen.

Nadat hij zijn jockey enige gemeende woorden van lof had toegesproken, die deze ook waarlijk wel verdiend had, vroeg hij naar de jockey van de zo plotseling overleden advocaat.

Na enig zoeken werd de knaap, nog bleek en met vertrokken gelaat, in een hoek van de grote tribune gevonden.

Hij keek Raffles, die hij uit de beschrijvingen zeer goed kende, schuw aan, maar deze stelde hem dadelijk gerust door hem vriendelijk op de schouder te kloppen.

— Je moet het je niet zo sterk aantrekken, zei Raffles. Tegen het noodlot valt niet te vechten.

Er zal wel een erfgenaam zijn, die de paarden van uw meester aanhoudt en u er bij overneemt, zei Raffles verder.

— Neen, mylord. Mijn meester had maar twee renpaarden. Het ene is niet veel waard en is al verkocht. Een «King Lear» is zoëven door mijnheer Leblanc uit Parijs aangekocht en die wil mij niet hebben, omdat hij al drie of vier goede jockey's heeft, allen Amerikanen.

— Wilt gij bij mij komen? vroeg Raffles op vriendelijke toon. Ik kan nog wel een jockey gebruiken.

De ogen van de knaap schitterden van vreugde, toen hij gretig antwoordde:

— Dolgraag, mylord.

— Dat is dan afgesproken. Mijnheer Brand wees zo goed voor het overige te zorgen, zo wensde Lord Albert hem.

tot zijn vriend.

Charles Brand sprak een en ander met de jonge jockey af, die in de wolken was van blijdschap en verliet daarop met zijn Lordschap de renbaan.

Raffles was in diepe gedachten verzonken.

Van tijd tot tijd hoorde Brand hem

binnensmonds enige woorden mompelen.

— Waar denk je toch aan? kon hij zich eindelijk niet weerhouden te vragen.

— Aan niets speciaals, antwoordde Raffles. Ik zou alleen wel eens willen weten of het toeval is, dat er in twee dagen twee advocaten op zulk 'n zonderlinge wijze om het leven kwamen.

HOOFDSTUK III

DE ZONDERLINGE EPIDEMIE

Op de avond van dezelfde dag wandelden Raffles en Brand door de Regentstreet, waar zich een grote menigte langs de helder verlichte winkelétalages bewoog.

Raffles had zo juist een nummer van de « Times » in zijn zak gestoken, waarin een vrij lang bericht voorkwam, over het zo plotseling overlijden van de in geheel Londen bekende advocaat Hughes.

— Ik geloof niet, dat de « Times » er iets bijzonders in ziet, merkte de Grote Onbekende op, terwijl hij even bleef staan om een sigaret aan de stekken.

— Vindt jij het dan wel iets bijzonders? vroeg Brand.

— Wat zal ik je zeggen? antwoordde Raffles, het kan natuurlijk toeval zijn, maar ik vraag mij toch af, wat wel de oorzaak van de dood van twee zo schijnbaar gezonde mannen kan zijn geweest.

— Wel, zij waren beiden tamelijk gezet en volbloedig, hernam Brand. Is het werkelijk zo onmogelijk dat zij aan een beroerte overleden zijn?

Raffles haalde de schouders op.

— Ik zeg je nogmaals dat geen van die beide mannen er uitzag als iemand die op die wijze sterft, zei hij. Maar kom, laat ons eens naar de Windsor Club gaan. Misschien kan men ons daar wel wat nieuws vertellen.

— Laten we dat doen, zei Brand. Ik geloof dat één van de leden Hughes goed gekend heeft.

De beide vrienden maakten rechtsomkeert en wandelden langzaam naar het Clubgebouw dat zich in de Oxfordstreet

bevond.

Een kwartier later betraden zij de grote conversatiezaal waar reeds een aantal leden bijeen was.

Raffles bleef op de drempel van de deur staan en keek even rond.

— Daar zie ik Mr. Webster al zitten, zei Brand terwijl hij op een heer met zilvergrijs haar wees, die zacht met een ander praatte.

— Gij hebt immers Hughes vrij goed gekend, mijnheer Webster? vroeg Brand.

— Inderdaad, antwoordde de aangesprokene. Ik kwam vrij veel bij hem aan huis.

— Was hij getrouwd? vroeg Brand.

— Ja, met een vrouw, die hem een groot kapitaal heeft aangebracht en ongeveer zes jaar ouder was dan hij.

— Kinderen? vroeg Raffles.

— Neen mylord.

— En zeg mij nu eens, mijnheer Webster, zei Raffles, of gij er enig vermoeden van hebt, waaraan de plotselinge dood van uw vriend is toe te schrijven.

— Daarop moet ik ontkennend antwoorden, mylord. Ik begrijp er niets van. Hughes was een gezond en sterk man, die niet al te zwaar rookte, niet dronk, niet aan zenuwen leed, veel aan sport deed en in de buitenlucht vertoefde.

— Was hij misschien van een driftige aard en had zich iets voorgedaan, dat zijn misnoegen had opgewekt? vervolgde Raffles.

— Integendeel, mylord. Hij was zeer kalm van aard. En bovendien was hij hedenmiddag juist in een voortreffelij-

ke stemming, want hij meende er zeker van te zijn, dat zijn paard zou winnen.

— Weet gij wat de dokter gezegd heeft, die de autopsie verricht heeft?

— Die staat zelf voor een raadsel, mylord. Hij heeft de dode zo nauwkeurig mogelijk onderzocht en niets anders gevonden dan een afwijking in de samenstelling van het bloed, maar dat kan aangeboren zijn.

Hij moest dus concluderen tot een hartverlamming en achteraf is het erg jammer, dat er nooit een electro-cardiogram gemaakt is, maar eigenlijk was daar ook geen aanleiding toe. Hughes had nooit klachten en voelde zich zo gezond als een vis.

— Zonderling, bromde Raffles in zichzelf. Zeer zonderling.

Omstreeks elf uur, toen verscheidene leden zich gereed maakten om heen te gaan, werd de deur van de grote conversatiezaal geopend en trad een lid van de club, Lord Gordon, binnen, die met alle tekenen ener hevige opwinding op de leestafel midden in het vertrek toetrad.

Een paar zijner vrienden stonden op en traden hem tegemoet.

— Wat is er gebeurd, Gordon, dat gij zo bleek ziet? vroeg een lunnier. Er is toch geen ongeluk...

— Mij zelf niet, maar...

Graaf Gordon onderbrak zijn woorden door zijn zakdoek uit te halen en zich daarmede over het voorhoofd te strijken.

— Maar wat is er dan toch gebeurd? riepen enige leden ongerust uit.

Lord Gordon keek de kleine kring even rond en zei toen langzaam op doffe toon:

— Mijn vriend, de advocaat Robinson is zoëven in de Bondstreet in mijn armen gestorven.

Een kreet van schrik en afschuw klonk rondom.

Raffles had Charles Brand een snelle blik toegeworpen en kwam nu langzaam naderbij.

— Kunt gij ons wat meer bijzonderheden vertellen, Gordon? vroeg hij vriendelijk.

— O, jawel. Ik had met Robinson

in het Cecil-Hotel gedineerd en wij zouden naar het Haymarket Theatre zijn gegaan. Daar het mooi weer was, besloten wij te lopen. Het was in de Bondstreet vrij druk. Op een gegeven ogenblik moesten wij van het trottoir afstappen, omdat wij haast niet door de mensenmenigte konden heendringen. Op datzelfde ogenblik bracht mijn vriend met een snel gebaar de rechterhand naar zijn borst, uitte een zachte kreet, wankelde even en zou gevallen zijn, als ik hem niet had opgevangen. Hij gleed mij echter bijna uit de armen en ik moest hem langult op de rand van het trottoir neerleggen. Gij kunt nu wel begrijpen dat er aanstonds een groot aantal mensen om ons heen stonden. Gelukkig gebeurde het vlak bij een apotheek. Met behulp van een paar omstaanders, droeg ik Robinson naar binnen. De apotheker onderzocht hem, en gaf mij zeer weinig hoop. Hij meende dat mijn vriend reeds dood was.

Aanstonds helde ik een dokter op, die ik kende en die in de nabijheid woonde. Deze verscheen nauwelijks tien minuten later, maar hij kon niets anders doen dan de uitspraak van de apotheker bevestigen.

Alle leden hadden zwijgend en met bleek gelaat naar dit korte verhaal geluisterd.

Het was of er een zucht van ontzetting door de zaal ging.

— Dat begint schrikaanjagend te worden, riep Webster. Drie doden in minder dan vier en twintig uur. En alle drie sterfgevallen, waarvan men de oorzaak niet kent.

— En dat aan drie advocaten is overkomen, klonk de heldere stem van Raffles.

— Dat is waar, riep Webster. Mijn hemel, wat zou hier achter zitten?

— Dat mag de hemel weten, riep een van de leden uit. Ik geloof werkelijk dat het goed zal zijn, als ik mij een weinig in acht neem.

De spreker, Moreton geheten, een bekend advocaat had dit laatste met een poging tot scherts gezegd, die hem echter tamelijk slecht afging.

Hij keek om zich heen en scheen

op het gelaat van zijn medeleden te willen lezen, of zij zijn woorden in ernst zouden opvatten.

Hij werd niet lang in het onzekere gelaten.

Raffles trad op hem toe en zef op ernstige toon:

— Hier moet ongetwijfeld iets achter schuilen, mijn waarde Moreton. En ofschoon het misschien overbodig is, geloof ik toch u tot grote voorzichtigheid te moeten aanmanen.

— Maar hoe kan ik dat? riep de jonge advocaat uit. Ik heb drukke zaken, die mij vaak dwingen mijn huis te verlaten.

— Dan zou ik u toch willen aanraden, dat voorlopig zo weinig mogelijk te doen en dan, als het kan van een auto gebruik te maken. En indien zich hier wellicht nog meer rechtsgeleerden bevinden, zo vervolgde Raffles met enige stemverheffing, dan zou ik hun ernstig in overweging willen geven, dezelfde voorzorgsmaatregelen in acht te nemen.

— Maar wat denkt — wat vreest gij dan toch, mylord? riep Lord Gordon op angstige toon uit.

— Daarop kan ik u helaas, nog niet antwoorden, mylord, hernam Raffles ernstig. Maar het moet dunkt mij voor iedereen duidelijk zijn, dat hier niet louter toeval in het spel is.

Hij zweeg even als om na te denken en wendde zich toen weer tot de jonge graaf met de vraag:

— Hebt gij goed acht gegeven op uw omgeving toen het gebeurde?

— Voor zover mij dat in mijn toestand mogelijk was, zeker mylord.

— Waart gij bij het onderzoek van de dokter aanwezig?

— Ja.

— Zijn er geen uiterlijke verwondingen gevonden?

— Niets.

— Was uw vriend nog jong?

— Zes en dertig.

— Gehuwd?

— Hij zou over een paar maanden in het huwelijk zijn getreden.

— Zwaarlijvig?

— Integendeel lang en slank.

Raffles wisselde een vluchtige blik met Brand, die op enige afstand toeluis-

terde en vervolgde toen:

— Had uw vriend last van toevallen of iets dergelijks?

— Voor zover ik weet, niet. Hij was ondanks zijn magere gestalte fysiek zeer sterk. Hij was een onzer beste roeiers en cricketspelers.

— Kan hij een hartkwaal hebben gehad?

— Dat is uitgesloten.

Het is nog geen week geleden dat Robinson mij mededeelde dat hij zich door een geneesheer had laten onderzoeken in verband met zijn plannen om een levensverzekering aan te gaan, ten bate van zijn aanstaande vrouw. Welnu, die dokter verklaarde, dat hij zo gezond als een vis, en zijn hart uitstekend in orde was, welk laatste bevestigd werd door de uitslag van het opgenomen electro-cardiogram.

Weer trad een sombere stilte in.

Alle leden waren blijkbaar erg onder de indruk, en vertrokken een voor een.

Raffles en Brand behoorden tot de laatste die het Clubgebouw verlieten.

* * *

De volgende ochtend greep Raffles aan het ontbijt haastig naar de «Times», en doorvloog de stadsberichten.

Elensklaps liet hij een kreet van verbazing en schrik horen.

— Al weer een, riep hij uit.

— Wie is het, deze keer, vroeg Brand.

— Moreton.

— Vreselijk, riep Brand vol afschuw uit. Wanneer is het gebeurd?

— Ongeveer een uur nadat hij de Windsor Club verlieten had.

— Weer op straat?

— Midden op Trafalgar Square!

Een huiltoring liep de jongeman over de rug.

— Onbegrijpelijk, mompelde hij. Wat kan dat te betekenen hebben? Zie jij ook maar enig licht, Edward?

— Ik moet je eerlijk bekennen, amico, dat ik nog in duisternis rondtast, antwoordde Raffles. Maar één ding staat voor mij vast: dit moeten de daden van een mens zijn, dunkt mij. Het is mogelijk, dat een geheimzinnige epidemie slachtoffers maakt, maar dat die uitluitend onder rechtsgeleerden zou

heersen, dat wil er bij mij niet in. En daarom wil ik dit raadsel doorgronden, Charles.

— Ik wil je daarbij gaarne helpen, Edward, als je van mijn diensten gebruik wilt maken, maar ik zou wel eens willen weten hoe je daarbij te werk zult gaan.

— Daarentrent heb ik zelf nog geen vast plan gemaakt. Maar ik zal niet rusten voor ik licht in deze noodlottige, geheimzinnige zaak heb gebracht.

Raffles trok zich dadelijk na het ontbijt in zijn studeerkamer terug en Brand die zeer goed wist wat dat betekende, wachtte zich wel hem te storen.

Pas tegen etenstijd kwam Raffles terug.

Zijn gelaat was bleek en een diepe rimpel ploegde zich dwars over zijn voorhoofd.

Aan alles was te zien, dat hij zijn ganse denkvermogen had ingespannen om een oplossing voor het raadsel te vinden.

Brand keek hem hoofdschuddend aan en zei:

— Dat zal je niet lang volhouden, Edward, zo de hele dag met je neus in encyclopedieën en geleerde boeken. Dat is niets voor jou. Je hebt ontspanning en lichaamsbeweging nodig. Kom, laten wij buitenhuis gaan dineren. Dat zal je wat afleiden. Daarna gaan wij naar een concert of schouwburg, en nog liever naar het eerste, want je hebt mij wel eens gezegd, dat je onder of vlak

na het horen van goede muziek, het beste kunt nadenken.

— Je kunt best gelijk hebben, antwoordde Raffles tamelijk onverschillig. Laat ons dan maar naar de Albert Hall gaan. Stokowsky dirigeert het vierde pianoconcert van Beethoven en het concertino van Mozart.

De beide vrienden kleedden zich aan en wandelden langzaam.

Onderweg hoorden zijn een krantenjongen een speciale editie van de « Daily Express » venten.

Zijn ingeving volgde wenkte Brand de jongen en kocht een nummer.

Hij sloeg het op en las het dik gedrukte opschrift op de eerste pagina van het blad: « Opzienbarende moord en inbraak in de Bondstreet ».

Advocaat Colebrocke dood in zijn bed gevonden.

De dader gearresteerd.

Brand greep Raffles bij de arm, die in gedachten verzonken was doorgelopen en wees hem zwijgend op de dikke letters.

Raffles nam het blad ter hand en las snel de inhoud van het bericht.

Daarop stak hij de krant in zijn zak, nam Brand onder de arm en zei kortaf:

— Wij gaan niet naar het Carlton Hotel. Ik ben er niet voor in de stemming. De oude Gaston of Henderson moet maar iets voor ons klaar maken. Kom, wij gaan naar huis terug.

HOOFDSTUK IV

DE MOORD IN DE BONDSTREET

Zodra Raffles en Brand thuis waren gekomen en eerstgenoemde Gaston had verzocht een paar spiegelieren met hem en toast klaar te maken begaven zij zich naar de bibliotheek, waar Raffles de krant uit zijn zak haalde en zich nog eens in de lectuur van het ommeuse bericht verdiepte.

Daarop richtte hij zich op, en staarde Brand met een zonderlinge glans in zijn ogen aan.

— Dat is de merkwaardigste zaak, die ik nog ooit heb bijgewoond, riep hij uit. Het wordt hoe langer hoe gekker.

Brand was op de tafel toetreden en had het blad ter hand genomen.

— Mag ik het ook nog eens lezen, zei hij, ik weet nog in het geheel niet wat er eigenlijk in staat.

— Neem mij niet kwalijk, Charles, zei Raffles met een flauwe glimlach. De zaak heeft mij zoxeer in haar macht,

dat ik alle eisen der beleefdheid heb veronachtzaamd. Wees zo goed het nog eens hardop voor te lezen. Dat geeft mij altijd een helderder inzicht in de kwestie.

Brand nam het blad ter hand, zette zich in een stoel dicht bij hem en las het volgende bericht:

« In de afgelopen nacht is ten huize van de welbekende advocaat Colebrocke, wonende in de Bondstreet Nr. 15, een opzienbarende misdaad gepleegd. Maar hoe afschuwelijk deze daad ook is, toch heeft zij deze goede zijde, dat de politie met de dader, tevens de hand heeft gelegd op de onmens, die de zonderlinge sterfgevallen van de vier advocaten: Spencer, Hughes, Robinson en Moreton op zijn geweten heeft. Iedereen die de Bondstreet passeert kent het huis van advocaat Colebrocke. Het is een groot gebouw in renaissance stijl, en te bereiken langs een vrij lang tuinpad. Ook aan de achterzijde van het huis bevindt zich een tuin, waarvan de muur aan een kleine, stille straat grenst.

Daar het een hoekhuis is, bezit het nog een tweede uitgang in een zijstraat van de Bondstreet, die echter zelden gebruikt wordt door de bewoners van het huis en bijna uitsluitend voor leveranciers en het bediendenpersoneel dient.

Omstreeks half twee in de nacht werd een der huisgenoten van de advocaat, zijn zuster die reeds jaren lang zijn huis houden waarneemt en die op dezelfde verdieping slaapt, als waarop zich het kantoor van haar broeder bevindt, plotseling wakker door een ongewoon gerucht.

Miss Colebrocke is een moedige vrouw, die voor geen klein geruchtje vervaard is. Zij stond direct op, draaide het licht in haar kamer op en opende zacht de deur, nadat zij een geladen revolver uit de lade van haar kaptafel had genomen. Het geluid scheen uit de slaapkamer van haar broeder te komen, die op dezelfde verdieping slaapt.

Zo zacht mogelijk liep zij over de gang naar een smal raam, dat zich aan de voorzijde van het huis bevindt. Zij opende het en keek naar buiten. Op enige

meters afstand naderde toevallig een politieagent. Miss Colebrocke wenkte met een zakdoek, doch de man der wet scheen niets te zien. Vastberaden loste de zuster van de advocaat een schot in de lucht. Nu wendde de agent verschrikt 't hoofd om en kreeg de witte figuur achter het raam in het oog.

Hij kwam toesnellen door het hek, hetwelk de inbreker of inbrekers blijkbaar hadden geopend en Miss Colebrocke riep hem toe, dat er onraad was. De agent blies op zijn fluitje en weldra kwamen er twee zijner collega's toesnellen. Maar bijna op hetzelfde ogenblik klonk achter in het huis het geluid van brekend glas.

Miss Colebrocke snelde van het venster weg met de revolver in de hand en ging naar haar slaapkamer, waar zij een sjaal omdeed en betrad opnieuw de gang. Zij snelde naar de deur van haar broeders slaapkamer, die zoals gewoonlijk op slot was. Zij bonsde op de deur en hamerde er, daar zij geen antwoord kreeg, tenslotte met de kolf van haar revolver op. Alles bleef stil.

Nu toch werkelijk ontzettend bang, snelde Miss Colebrocke weg om de agenten te gaan waarschuwen. Toen zij op de tweede verdieping was, hoorde zij buiten een schot lossen en bij het openen van de huisdeur vernam zij het geluid van een woedende worsteling.

De drie agenten waren in een gevecht gewikkeld met de inbreker, een kerel van reusachtige lichaamsbouw, die met zijn buit door een raam aan de zijgevel had willen ontsnappen, toen hij bemerkte, dat de aftocht hem aan de voorzijde van het huis was afgesneden. Een der agenten had hem echter gezien. Zij hadden de inbreker kalm langs het touw dat hij naar beneden had geworpen, laten afglijden, en zich op hem geworpen, zodra hij de straat bereikt had.

De misdadiger wist zich echter los te rukken en loste een revolvershot, dat gelukkig miste. Weer wierpen de drie agenten zich op hem en ten slotte slaagden zij er in hem onschadelijk te maken en te boeien. Hij werd voorlopig naar binnen gebracht, waarna twee der agenten met Miss Colebrocke naar boven

snelden, terwijl de derde bij de gevangene de wacht bleef houden. De potige orde bewakers zetten hun stoere schouders tegen het paneel van de slaapkamerdeur, die eindelijk bezweek onder hun vereende pogingen.

Miss Colebrocke vloog het vertrek binnen. Haar broeder lag, half aangekleed, uitgestrekt op zijn bed. Eén blik was voldoende om haar te doen zien, dat hij dood was. De dode hield een half afgebrande sigaret tussen de vingers van de hand geklemd, die over de rand van het bed afhing. Er heerste niet de minste verwarring in het vertrek, maar een der ruiten was kapot.

Zodra de agenten zich hadden overtuigd, dat hier geen hulp meer kon worden geboden, ofschoon het lichaam van de vermoorde nog warm was, begaven zij zich weer naar de gevangene. Een onderzoek van het kantoor bracht aan het licht, dat de inbreker de brandkast, die niet al te stevig was, had weten te openen en daaruit een vrij aanzienlijk bedrag aan goud, en bankbiljetten had gestolen. Bij onderzoek werd een met scherp geladen revolver, een ploertendoder, een scherp geslepen dolk, en een tas met inbrekerswerktuigen op hem bevonden.

Het zal vele Londenars een opluchting zijn, dat men, gelukkig vrij spoedig de dader van de geheimzinnige moorden — want zo kunnen wij hem thans wel noemen — op de vier hierboven genoemde advocaten in handen heeft weten te krijgen.

Naar wij vernemen zal de heer Baxter van Scotland Yard het onderzoek van deze zaak in handen nemen. »

Brand legde het blad langzaam op tafel neer en keek zijn vriend met een onderzoekende blik aan.

— Wat denk jij ervan, Edward? Ge loof je dat de zaak hiermede is afgedaan?

— Dat is natuurlijk mogelijk, maar iets zegt mij, noem het voor mijn part intuïtie, dat die inbreker niets met die geheimzinnige sterfgevallen te maken heeft.

Brand slaakte een kreet van verwondering,

— Vindt je dat verwonderlijk? vroeg Raffles glimlachend. Redeneer toch eens even, amice, maar dan logischer dan onze vriend Baxter gewoonlijk doet. Er staat immers in dit bericht, dat de deur van de slaapkamer op slot was. Welke moordenaar krijgt het in zijn hoofd, de deur van de kamer te sluiten, waar hij zoëven een misdaad gepleegd heeft. Er staat ook niets van, dat men de sleutel bij hem gevonden heeft.

— Maar die gebroken ruit dan? vroeg Brand aarzelend.

— Wat zou dat? Ik neem nog aan, dat hij door die ruit naar binnen is gekomen, ofschoon dat onwaarschijnlijk is, omdat het geluid van de vallende scherven het slachtoffer wel uit zijn slaap zou hebben gewekt. Maar dat hij door dat raam vertrokken is, dat is onmogelijk, want de agenten hebben hem met eigen ogen uit een raam van de zijgevel zien klimmen.

— Dat is waar, zei Brand nadenkend. Dus, dan zou er een tweede misdadiger in huis moeten zijn geweest. De man, die Colebrocke vermoord heeft. Zijn medeplichtige in één woord.

— Het eerste ben ik met je eens, zei Raffles langzaam, maar het tweede is volstrekt niet zo zeker.

— Dus die twee mannen zouden niets van elkaar geweten hebben? riep Brand uit.

— Dat is niet zo verwonderlijk als het lijkt. Het huis is groot. De een kan aan de voorkant zijn binnengedrongen en de ander aan de kant van de tuin.

— Maar begrijp jij, waarom Colebrocke half gekleed boven op zijn bed lag?

— Hij is natuurlijk niet naar bed gegaan, om direct te gaan slapen, zei Raffles kalm. Daarop wijst ook de sigaret. Misschien is Colebrocke een van die mannen, die de gewoonte hebben tot laat in de nacht met een van zijn vrienden te zitten praten.

— Maar dan had men toch die vriend eveneens moeten zien weggaan, meende Brand, die er hoe langer hoe minder van begon te begrijpen.

— Dat is volstrekt niet noodzakelijk, zei Raffles. Er zijn twee dingen moge-

lijk: Of die vriend is al veel eerder weggegaan, of hij was niemand anders dan de man, die wij voorlopig maar de «advocatenmoordenaar» zullen noemen.

— Het begint mij te duizelen, riep Brand uit. Ik moet je eerlijk zeggen dat de zaak ieder ogenblik raadselachtiger voor mij wordt.

— Erg duidelijk is het inderdaad nog niet. Dat moet ik erkennen, antwoordde Raffles. Ik zou de zaak zelf moeten onderzoeken. Maar op één ding durf ik nu reeds een eed te doen: die inbreker heeft Colebrocke zeer zeker niet vermoord. Ga zelf eens na: Waarom zou een dief die op zijn gemak een brandkast kan openmaken, zich in 's hemelsnaam de moeite geven, na verrichte arbeid en als hij op het punt staat het huis te verlaten, zoals hij gekomen was, naar een hoger gelegen verdieping klimmen, om daar de heer des huizes zonder enige noodzaak te gaan vermoorden?

— Ja, daarin heb je gelijk, zei Brand.

— En waarom zou hij zich dan niet na die ruit gebroken te hebben, langs de achterzijde van het huis uit de voeten gemaakt hebben? Wat vrij gemakkelijk moet gaan, als ik mij tenminste de inrichting van die huizen daarginds goed herinner. Zij zijn wel groot, maar tamelijk laag en men kan van een venster op de 2de verdieping zonder moeite op de daken springen van de uitgebouwde erkers en zich vandaar in de tuin laten zakken. Waarom men dan de omweg neemt, en de zeer gevaarlijke weg langs een touw kiest, dat moet mijnheer Baxter dan maar eens verklaren.

Neen, neen, riep hij plotseling uit,

dat is onmogelijk. Dat kan niet. Die inbreker heeft er niets mee te maken. En als men hem opknoopt, waartoe veel kans is, als Baxter de zaak ter hand neemt, dan begaat men eenvoudig een gerechtelijke moord.

— Maar wat zou het dan zijn? riep Brand uit.

— Dat zullen wij pas weten als wij de drijfveer tot die vijfvoudige moord kennen. Zolang zullen wij in het duister tasten. En hoe men die ongelukkigen gedood heeft, dat is iets, amice, dat ik mij in de verste verte nog niet kan voorstellen.

Weer begon Raffles de kamer heen en weer te lopen.

— Laten wij bij het begin beginnen, riep hij uit, en een onderzoek in de Bondstreet instellen.

— Hoe wil je dat doen? vroeg Brand. Men zal je niet toelaten.

— Waarschijnlijk niet, als ik mij als de wrekende gerechtigheid kom presenteren, merkte de Grote Onbekende spottend op. Maar misschien wel, als ik aan Baxter verlof vraag in mijn kwaliteit van amateur-detective de woning eens te doorzoeken. Misschien deelt hij mij dan ook een en ander mede aangaande de persoon van de verdachte.

— Zou dat niet wat gevaarlijk zijn?

— Waarom? Ik heb het immers al eens meer gedaan bij gelegenheid van het Ierse komplot. Ik meen mij te herinneren, dat de grote politiemans mijn diensten toen op tamelijk hoge prijs stelde. Neen, ik blijf er bij, het enige middel om wat licht in de duisternis te brengen is, dat ik er zelf maar eens op uit ga.

HOOEDSTUK M

HET EERSTE SPOOR

Wanneer Raffles zich iets voornam, was hij niet gewoon er gras over te laten groeien.

Tien minuten nadat dit gesprek had plaats gehad, bevond hij zich reeds op weg naar Scotland Yard en een half

uur later was hij voorzien van een machtiging van de hoofdinspecteur van politie, Baxter, die het zich een ware eer had gerekend, mylord een dienst te kunnen bewijzen.

Raffles konsta zich naar huis, want

hij wist, dat Charles Brand hem met ongeduld wachtte.

— Heb je de machtiging gekregen? riep hij hem reeds vanuit de verte toe.

— Zonder enige moeite, antwoordde Raffles. Een paar goedgeplaatste velerijen waren voldoende om onze goede vriend Baxter zo week als boter te maken. Ik heb zelfs van hem gedaan gekregen, dat de politieagenten, die nu nog voor het huis op wacht staan, mij hun diensten moeten verlenen, als ik hun daarom verzoek.

Brand barstte in lachen uit.

— Mooier kon het niet, riep hij uit. Baxter in eigen persoon, die John Raffles de hulp van zijn politieagenten toezegt.

— Ja, het is niet zonder een zeempje pikantheid. Maar kom aan, laat ons nu gaan.

De beide vrienden kleedden zich aan en namen in de door Henderson bestuurde auto plaats, die hen binnen korte tijd naar het huis bracht, waar het noodlottige voorval had plaats gehad.

Raffles en Brand stapten uit en Raffles bekeek het huis van alle kanten, wandelde enige stappen de zijstraat in, en keek naar het raam op, waaruit de misdadiger zich had laten zakken.

Toen begaf hij zich, gevolgd door Brand, naar de voordeur en liet aan een der agenten de machtiging zien, die hij pas van Baxter had ontvangen.

Dadelijk opende de man de deur voor de beide bezoekers en liet hen binnen.

Hij wilde hen voorgaan, maar Raffles zei:

— Je kunt wel op je post blijven, dat is beter. Als ik mij niet vergis, bewoonde advocaat Colebrocke slechts de eerste en de tweede verdieping van het huis.

— Juist mylord.

— Welnu, dan zal ik de weg alleen wel vinden.

— Maar zal ik u niet bij Miss Colebrocke aandienen? vroeg de agent ijverig.

— Ik wist niet dat deze dame thuis was, riep Raffles uit. Ja zeker, dat zal mij zelfs zeer aangenaam zijn, wellicht

kan zij mij enige inlichtingen verschaffen.

De agent van politie liep de vestibule door en klopte aan een deur.

Een zwakke vrouwenstem riep:

— Binnen.

Het vertrek was tamelijk duister.

Dicht bij het grote raam, dat op de tuin uitzag, zat een dame van omstreeks vijftigjarige leeftijd, die in diepe rouw was gekleed. Zij hield een klein kanten zakdoekje in de hand gekneld en het was dadelijk te zien, dat zij zoëven geweend had.

Zodra Brand de deur achter zich gesloten had, stond Miss Colebrocke op en trad haar bezoekers met enige verwondering tegemoet.

Raffles boog hoffelijk voor de zuster van de ongelukkige advocaat.

— Ons bezoek zal u wellicht verwonderen, Miss? zo begon hij. Maar ik hoop dat dit u niet onaangenaam zal zijn en dat het u ten goede moge komen. In dien zin althans, als wij erin slagen de ellendeling op te sporen, die uw arme broeder van 't leven beroofd heeft.

Het gelaat van Miss Colebrocke vertrok krampachtig.

Toen echter keek zij Raffles verbaasd aan en zei:

— Wat zegt gij toch, mijnheer. De dader is immers reeds gevat en bevindt zich in de gevangenis.

— Ik geloof het niet, Miss Colebrocke, zei Raffles bedaard.

— Gelooft gij het niet? herhaalde de zuster van de advocaat. Maar wie zijt gij, dat gij dit kunt tegenspreken?

— Ik ben Lord William Aberdeen, Miss. Mijn naam is u misschien niet geheel en al onbekend.

— Inderdaad mylord...

— Welnu, ik heb van de aanvang af groot belang in deze zonderlinge zaak gesteld. Gij weet natuurlijk evengoed als ik, dat uw broeder niet de eerste is geweest, die als slachtoffer is gevallen van de geheimzinnige moordenaar, die sedert enige dagen onze hoofdstad onveilig maakt.

— Dat weet ik, mylord, riep de ongelukkige vrouw uit. Maar gij zijt de eerste die meent, dat men hier met een moord

denaar te doen heeft. Mijnheer Baxter geloofde daar niets van.

— Mijnheer Baxter is een groot man, miss, maar hij kan zich vergissen, evenals alle andere grote mannen, merkte Raffles met een fijn glimlachje op.

— Dus ook de andere rechtsgeleerden zouden vermoord zijn, meent gij? vroeg miss Colebrocke. Maar hoe is dat mogelijk. Men heeft toch immers geen spoor van geweld op de lichamen gevonden?

— Dat wil nog niet zeggen, dat zij geen gewelddadige dood gestorven zijn, miss, antwoordde Raffles. Ik heb hier in mijn binnenzak een machtiging van de heer Baxter om op eigen initiatief een klein onderzoek in deze zaak in te stellen. Geloof mij, miss, dat ik dit niet doe uit nieuwsgierigheid, of om mij te bemoeien met zaken die mij niet aangaan, maar alleen uit grote belangstelling voor deze geheimzinnige zaak en in de hoop dat ik haar tot oplossing kan brengen en aldus onze juridische stand voor algehele uitroeiing kan bewaren. Zoudt gij mij daarbij behulpzaam willen zijn?

Miss Colebrocke keek Raffles even aan en stak hem toen gul de hand toe.

— Van harte gaarne, mylord, zei zij. Nu ik het mij wel herinner, hebt gij reeds bij vorige gelegenheden blijken gegeven van uw bijzondere scherpzinnigheid. Ik vertrouw mij dus geheel aan u toe. Want om u de waarheid te zeggen, vrees ik ... dat mijnheer Baxter...

— Deze zaak toch wellicht niet zo snel zal oplossen als waarop zijn verbazend vernuft ons mocht doen hopen.

Er ontstond een kleine pauze, waarna Raffles hernam:

— Het lichaam van de overledene bevindt zich natuurlijk nog in huis?

— Ja, mylord. Het lichaam ligt thans op bed in zijn slaapkamer. Zoudt gij hem willen zien?

— Daar hecht ik zeer veel aan, miss, antwoordde Raffles. Gij zult misschien wel weten, dat uw broer een boezemvriend was van een der leden van de Windsor-Club, waarvan ik vice-president ben, en ik zou hem gaarne een en ander willen vertellen van de toe-

stand, waarin ik zijn vriend heb gevonden.

— Wees dan zo goed mij te volgen, mylord, zei Miss Colebrocke.

Zij opende de deur en ging haar bezoekers op de trap voor naar de tweede verdieping.

Daar bleef zij staan voor een deur die zij opende met behulp van een sleutel, welke zij uit haar tasje nam.

Er heerste een vage schemering in het vertrek, ofschoon het midden op de dag was, daar de gordijnen waren neergelaten.

— Wil ik de gordijnen even optrekken? vroeg Miss Colebrocke.

— Gaarne, want ik zou ook heel graag de toestand van het vertrek eens opnemen, antwoordde Raffles. Zijn hier veel politiemensen geweest?

— Geen enkel. Alleen mijnheer Sullivan, de inspecteur van Scotland Yard en zijn chef hebben hier een onderzoek ingesteld, in gezelschap van een detective.

— En hebben zij iets bijzonders ontdekt?

— Volstrekt niets, behalve die gebroken ruit.

— Hadden zij zich daaromtrent enig oordeel gevormd? ging Raffles door.

— Ik geloof, dat de heren het daaromtrent niet geheel en al eens waren, antwoordde Miss Colebrocke verlegen.

— Ja, dat komt wel eens meer voor, zei Raffles met een glimlachje.

De zuster van de advocaat trad nu op het venster toe en trok de gordijnen voor de beide ramen wijd open.

Het zonlicht stroomde in brede banen het vertrek binnen.

Raffles wendde zich tot Miss Colebrocke en zei op beleefde, maar dringende toon:

— Bij het onderzoek, dat ik heb in te stellen, zou uw aanwezigheid mij zeker van nut zijn, maar thans moet ik eerst het stoffelijk overschot van uw broeder zeer nauwkeurig onderzoeken. Het is niet goed, dat gij daarbij tegenwoordig zijt.

De zuster van de advocaat hoog het hoofd.

Toen zei zij op zachte toon:

— Ik geloof ook, dat ik het niet zou verdragen, mylord. Daarginds naast de schoorsteen bevindt zich een elektrische bel, die in mijn kamer uitkomt. Zodra gij daarop drukt zal ik terugkomen en dan ben ik geheel tot uw dienst.

Raffles boog zwiiggend en Miss Colebrocke verliet het vertrek.

Zodra zij vertrokken was, deed Raffles de deur op slot, trok zijn jas uit en trad op het bed toe.

Hij sloeg het laken terug, hetwelk het lichaam van de dode bedekte en boog zich over het lijk heen.

Hij bestudeerde nauwkeurig de gelaatstreken van de dode.

— Ik vind op dit gelaat geen uitdrukking van schrik, noch van ontzetting, zei hij peinzend. Men zou dus zeggen, dat Colebrocke in de slaap gedood is, maar daartegen pleit de omstandigheid, dat men hem heeft gevonden terwijl hij nog half gekleed was en een sigaret tussen de vingers geklemd hield. Wij mogen niet aannemen, dat de vermoorde zich in die toestand op zijn bed heeft laten vallen zo niet dronken dan toch beneveld, want Colebrocke, ik heb er naar geïnformeerd, stond overal bekend om zijn verregaande matigheid, waarmee hij zelfs door zijn vrienden wel eens geplaagd werd. Wat leidt je daaruit af, Charles?

Raffles had zich plotseling opgericht en keek bij deze vraag zijn jonge vriend scherp in het gelaat.

Brand keek enigszins bedremmeld voor zich.

— Wat ik daaruit afleid? vroeg hij. Wel dat Colebrocke bij verrassing gedood is.

— Ja, dat denk ik ook, hernam Raffles glimlachend. Maar hoe denk je dan over die gebroken ruit?

Brand dacht even na en zei toen:

— Colebrocke kan natuurlijk zijn opgeschrikt door het breken van de ruit en heel waarschijnlijk naar zijn revolver hebben gegrepen. Maar dan zou hij zeker die sigaret niet in de vingers hebben gehouden.

— Dat is een opmerking, die al heel wat meer hout snijdt, merkte Raffles goedkeurend op. We kunnen dus gerust

aannemen, dat de moordenaar niet door dat raam is binnengedrongen, maar erdoor is vertrokken.

— Maar waarom zou hij zo overhaast de vlucht hebben genomen? vroeg Brand.

— Omdat hij gerucht in het huis hoorde, misschien wel het schot van de politieagent in de straat, en zich een ongeluk schrok.

Brand dacht even na en zei toen:

— Ik kan die redenering wel volgen. Maar één ding is en blijft het ondoordringelijke raadsel: op welke wijze zijn Colebrocke en zijn collega's gedood?

Een vluchtig glimlachje gleed over Raffles' gelaat.

— Ja, ja, jullie wilt steeds het geheimzinnigste het eerst opgelost hebben en meent, dat daarin de hoofdzakelijk schuilt, zei hij. Ik ben van een andere mening, maar ik erken dat het noodzakelijk is, te onderzoeken, welke de doodsoorzaak kan geweest zijn, maar uitsluitend omdat ons dit van nut kan zijn bij het vinden van de moordenaar.

Met deze woorden wendde hij zich weer om, knoopte het hemd los, hetwelk het overschot van Colebrocke omhulde, haalde zijn vergrootglas te voorschijn en begon de borst van de dode met de grootste zorgvuldigheid te onderzoeken.

Wel tien minuten duurde dit onderzoek.

Toen klonk de stem van de Grote Onbekende op gedempte toon:

— Geef mij je zakschaartje eens.

Brand haalde zijn schaatje te voorschijn en opende het, waarna hij het Raffles overhandigde.

Deze knipte met enige handige bewegingen het nachthemd nog wat verder open en zette met onverdroten ijver en grote nauwkeurigheid zijn onderzoek voort.

Een kwartier verstreek.

Toen slaakte Raffles een zachte kreet van voldening.

— Heb je iets gevonden? vroeg Brand.

— Kom eens hier verzocht Raffles.

Brand kwam naderbij en boog zich over het lijk heen.

— Kun je iets vinden? Een kleine wond in de maagstreek? vroeg Raffles. Brand keek nauwkeurig toe.

Ofschoon de kamer nu helder verlicht was, was het hem niet mogelijk ook maar het geringste spoor van een wond te ontdekken.

— Neem nu het vergrootglas eens, zei Raffles, terwijl hij het tegelijkertijd aan Brand overhandigde.

Weer begon Brand zijn onderzoek.

Eindelijk riep hij uit:

— Ja, daar zie ik iets.

— Waar lijkt het op?

— Men zou zeggen op een uiterst fijn vergroeid litteken, dat met het blote oog ternauwernood te zien is.

— Precies. En waarvan denk je wel, dat die wond afkomstig is?

— Misschien wel van een slangebeet of zo iets?

— Neen.

— Dan van een zeer klein kogeltje?

— Ook niet. Daarvoor is de wond veel te klein.

— Dan misschien van een van die vergiftige doorns, die door sommige inboorlingen van Zuid-Amerika met behulp van blaaspijpen worden afgeschoten.

— Ook niet. Ten eerste zijn die doorns steeds vergiftigd en maken zij het vlees in een grote kring rondom de wond bijna zwart, ten tweede verdwijnen zij nooit geheel in het weefsel en ten derde zou ik de moordenaar willen zien die ergens een kamer binnenkomt, gewapend met zulk een blaaspijp, zonder dat zijn slachtoffer de tijd vindt om hem die te ontnemen.

— Maar wat kan het dan wel geweest zijn? riep Brand verwonderd uit.

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— Heel nauwkeurig kan ik het je tot mijn spijt ook niet zeggen. Daarvoor zou men deze wonde moeten sonderen en daarvoor heb ik thans geen instrumenten bij mij. Maar ik vermoed dat deze wond veroorzaakt is door een uiterst fijne stalen stift, niet veel dikker dan een gewone naald.

— En die zou zich nog in het lichaam bevinden? riep Brand verwonderd uit.

— Dat is heel waarschijnlijk.

— Maar, lieve hemel, hernam Brand hoe is het mogelijk, dat de moordenaar zulk een fijne naald door de kleren heen met zulk een kracht in het lichaam van zijn slachtoffer heeft kunnen stoten.

— Hij heeft die naald er niet in gestoken, maar in geschoten, hernam Raffles kalm.

Brand uitte een kreet van ongeloof en verbazing.

— Maar Edward. Waarmee dan wel?

— Dat is het geheim van de misdadiger, dat ik niet ken, antwoordde Raffles glimlachend.

Daarop keerde hij naar het midden van het vertrek terug en zei tot de jongeman:

— Charles, doe me het genoeg direct mijn instrumenten te halen. Je kunt over een half uur terug zijn. Ik zal in die tussentijd mijn onderzoek voortzetten.

Brand haastte zich de opdracht van zijn vriend ten uitvoer te brengen.

Binnen een half uur was hij met de ledere koffer terug, waarin zich verschillende geneeskundige instrumenten bevonden, welke Raffles met ware meesterschap wist te hanteren.

Daaronder bevond zich eveneens een zeer sterke electro-magneet, een der jongste uitvindingen der oogheelkunde.

Raffles zette zich aan het werk.

Met een uiterst fijn lancet maakte hij enige insnijdingen en bracht toen de magneet in werking, waarbij Brand hem handig ter zijde stond.

— Ik geloof, dat wij op de goede weg zijn, mompelde Raffles na enige tijd.

Op dat ogenblik zag Brand hoe zijn vriend met een pincette een zeer klein voorwerpje vastgreep en het met een ruk uit de wonde trok.

Raffles liet zijn vondst op een blaadje uit zijn portefeuille vallen en zei op ernstige toon:

— Ik zou je sterk aanraden er vooral niet met je vingers aan te komen, want ik vermoed, dat deze kleine stalen stift, die schijnbaar niets anders is dan een gewone naalnaald, waarvan het oog is afgeknepen, in de hoogste mate vergiftigd is.

HOOFDSTUK VI

HET SPOOR WORDT GEVOLGD

Raffles wies met de grootste zorgvuldigheid zijn handen en nam toen naast Brand aan de grote tafel in het midden van het vertrek plaats.

Raffles keek Brand met een eigenaardige blik enige tijd zwijgend aan, toen schoof hij hem een klein velletje papier toe, waarop een grijze zelfstandigheid was uitgespreid.

— As van een dure havanna-sigaar, zei Raffles en Colebrocke rookte nooit sigaren, alleen nu en dan een sigaret.

— Dus die moordenaar heeft hier in huis doodgemoedereerd zitten roken. Hoe is hij hier dan toch binnengedrongen? riep Brand uit, voor wie de zaak in plaats van duidelijker, steeds ingewikkelder werd.

— Hij is hier niet binnengedrongen, zei Raffles kalm.

— Niet binnengedrongen? riep Brand uit. Je wilt toch zeker niet zeggen, dat Colebrocke hem beleefd de deur geopend heeft?

— Ook dat niet. Zij zijn gezamenlijk binnengekomen.

Ik heb Miss Colebrocke tijdens je afwezigheid een paar vragen gesteld en zij vertelde mij, dat haar broeder de gewoonte had menigmaal laat in de avond, met een vriend wat te praten op zijn kamer. Hij ontdeed zich dan van jas, vest en boord, en maakte het zich gemakkelijk.

— Dus je vermoedt, dat Colebrocke vermoord is door de man met wien hij eergisteren hier naar zijn woning is teruggekeerd?

— Dat is zo goed als zeker.

Zeer waarschijnlijk is Colebrocke die man op straat tegengekomen. Misschien was hij een oud vriend van hem.

— Des te vreemder, dat hij hem zou hebben gedood, riep Brand uit.

— Ja, maar vergeet niet, dat er van alles gebeurd kan zijn, waardoor die vriendschap in haat is veranderd. Plaats gemaakt heeft voor een wraakzucht van

een omvang, van 'n diepte, waarvan wij ons eenvoudig geen voorstelling kunnen vormen.

— Maar welk normaal mens koestert zulke vreselijke wraakgevoelens? riep Brand uit.

— Daar noem je het ware woord, amice; normaal. Wij mogen het er gerust voor houden, dat de pleger van deze misdaden een gevaarlijke krankzinnige is.

— En waarom zou hij het alleen op advocaten voorzien hebben?

— Hoor eens, amice, een half uur heeft weliswaar dertig minuten, maar die zijn toch niet voldoende om 'n zaak van zulk een omvang op te lossen, zei Raffles met een flauwe glimlach. Dit is echter duidelijk, dat de advocatenstand de moorddadige gek een of ander groot nadeel heeft berokkend, waarover hij zich thans wreekt.

Brand schudde langzaam het hoofd.

— Het zal wel zijn, zoals jij het zegt, maar het klinkt ongelooflijk. Een man, die zo iets uitvindt en daar ongetwijfeld jaren op zint, die zijn slachtoffers als een tijger bespringt, die moet een duivel in mensengedaante zijn.

— Heb je Miss Colebrocke iets gezegd van je vondst?

— Daar heb ik mij wel voor gewacht. Het is nog tijd genoeg om haar dat te zeggen, als alles opgehelderd is. Een vrouw kan vaak niet zwijgen, en het is voor alles noodzakelijk, dat de moordenaar niet weet, dat er een spoor van hem ontdekt is.

— Een spoor zeg je!? riep Brand verwonderd uit. Nog niets weten wij van hem.

— Daarin vergis je je toch een weinig, amice, hernam Raffles glimlachend. Ik weet zo goed als zeker, dat de moordenaar een zwaarlijvig man is.

— Hoe kom je daar in 's hemelsnaam op?

— Dat wil ik je wel even uitleggen.

antwoordde Raffles lachend. De zaak is...

Maar plotseling viel hij zich zelf in de rede.

Hij stapte naar het venster, waarvan de kapotte ruit nog niet gemaakt was, en tuurde op de grond voor het raam.

Toen bukte hij zich en nam een lapje zware stof van het tapijt, dat hij met de grootste aandacht bekeek.

— Hoe is het mogelijk, dat mij dat ontgaan is? Mij, zowel als de politie-agenten, mompelde hij.

Hij fronste het voorhoofd, maar plotseling verhelderde zijn gelaat weer.

— Ik geloof, dat ik het begrijp, zei hij. Het zal in de dikke stof van het overgordijn zijn blijven haken en pas zijn gevallen, toen het gordijn aanstonds zo snel open werd getrokken.

— Wat is het? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Niets anders dan een stukje van de jas van de nachtelijke bezoeker, die zo overhaast door het raam is gekropen. Het is blijven haken aan een punt van het gebroken glas en daarna waarschijnlijk door de luchtstroom in een plooi van het dikke overgordijn gewaaid.

— Maar de moordenaar zal ook zelf wel weten, dat hij dit stukje uit zijn goed mist, merkte Brand op.

— Best mogelijk, hernam Raffles. Dat zal hem op zijn hoede doen zijn.

Raffles vouwde het lapje goed op en stak het bij zich.

Toen deed hij de kleine stalen stift in een leeggemaakt lucifersdoosje, dat hij vervolgens bijvulde met enige snippers papier, wikkelde een en ander zorgvuldig in zijn zakdoek en borg het daarmee in de achterzak van zijn jacket.

— Zo zal dit venijnige ding wel geen kwaad kunnen doen, merkte hij op. Ik ben van plan het in ons laboratorium onmiddellijk te gaan onderzoeken.

Hier hebben wij, geloof ik, voor het ogenblik niets meer te doen.

Hij drukte op de bel naast de schoorsteenmantel en een ogenblik later trad Miss Colebrocke binnen.

— Hebt gij al iets ontdekt, mylord? was het eerste wat zij vroeg.

— Ik heb althans ontdekt, miss, dat

de moordenaar van uw broeder en de inbreker van hedennacht twee geheel verschillende personen zijn.

— Maar dat zal mijnheer Baxter nooit geloven, riep zij uit.

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt en trad er een van de agenten binnen, die bij de deur op post had gestaan.

— Wat is er? vroeg Miss Colebrocke terwijl zij naar het verschrikte gelaat van de agent keek.

— Er lopen jongens met extra bladen van de « Daily Express » op straat, Miss. Mijn collega heeft een nummer gekocht en daar staat in, dat advocaat Webster vanochtend in Hyde park dood op een bank is gevonden.

Een benauwd stilzwijgen volgde op deze woorden.

Raffles en Brand keken elkaar met een veelbetekenende blik aan.

— Dank je wel, zo richtte Raffles zich tot de agent. Deze mededeling zal mij wellicht van pas komen.

Daarop nam Raffles afscheid van Miss Colebrocke, verzekerde haar, dat hij haar op de hoogte zou houden van de gang van zaken en verliet het huis.

Raffles liep zo snel, dat Brand hem ternauwernood kon bijhouden.

Op enkele meters afstand van de villa, want zij hadden de gehele weg te voet afgelegd, greep Raffles Brand bij de arm en zei op gedempte toon:

— Ik herhaal nogmaals, amice, dat wij de moordenaar onder de zwaarlijvige mensen moeten zoeken.

En vóór Brand hem naar de betekenis van deze raadselachtige woorden had kunnen vragen, was Raffles al binnen en begaf zich aanstonds naar het geheime laboratorium, hetwelk zich diep onder de grond bevond, en gelegen was onder het grote tuinhuis, dat achter in het uitgestrekte park was opgericht.

Brand was zijn vriend op de voet gevolgd.

Nauwelijks waren zij langs de geheime gang in het laboratorium aangekomen, of Raffles haalde het luciferdoosje te voorschijn, waarin hij het stalen stiftje had gelegd, en was het volgende ogenblik al bezig met het onderzoek van

het kleine, glinsterende voorwerp.

Van tijd tot tijd liet hij een kort gebrom horen, en dat was alles gedurende de drie kwartier dat Raffles onafgebroken probeerde nam.

Eindelijk slaakte hij een kreet van voldoening.

— Het is, zoals ik dacht, riep hij uit. De naald is gedompeld in een zeer samengestelde vloeistof die ik je niet juist kan omschrijven, maar waarvan de uitwerking op het menselijk bloed dodelijk is. Deze naald behoeft slechts een kleine schram te veroorzaken en de dood treedt bijna onmiddellijk in.

— Ontzettend, riep Brand uit, terwijl hij onwillekeurig verbleekte. Die vent is een monster.

— Hij mag een monster zijn, maar hij is een buitengewoon schrander en doortastend man, zei Raffles, op een toon, waarin enige bewondering niet te miskennen viel.

— Maar een man, die alleen al om die reden onschadelijk gemaakt moet worden, riep Brand verontwaardigd uit.

— Dat ben ik met je eens, zei Raffles, maar gemakkelijk zal het niet gaan, want hij is niet zo krankzinnig, of hij weet zich op zeer sluwe wijze aan alle nasporingen te onttrekken.

— Denk je Baxter van een en ander op de hoogte te stellen?

— Ik denk er niet aan, amico. De vent zou alles verknoeien.

— Alles goed en wel, maar hij zal dan toch wel inzien, dat die ongelukkige inbreker die moorden niet op zijn geweten heeft, merkte Brand glimlachend op. Want voor zo dom zie ik hem toch niet aan, dat hij nu nog zou blijven volhouden, dat de moordenaar van Colebrocke en die inbreker een en dezelfde persoon zijn.

— Daar ben ik nog zo zeker niet van, merkte Raffles op. Van zo'n man kun je alles verwachten.

— En wat ga je nu doen, Edward?

Raffles dacht een ogenblik na en antwoordde:

— Je registers zijn toch bij?

— Hoe kun je dat vragen, Edward? riep Brand uit. Zij zijn tot op gisteren

bijgehouden.

— Ik kan er dus ook alle processen van de laatste jaren in vinden?

— Alle, die enig opzien hebben gebaard, antwoordde de jongeman.

— Mooi zo. Dan zal mijn eerste werk zijn, mij eens in de lectuur van je registers te verdiepen.

Hij legde de naald weer in het doosje, bedekte deze met watten en borg het daarna zorgvuldig weg.

Vervolgens gingen de beide vrienden naar boven en door het park naar de bibliotheek, waar Brand in een verborgen vak van een der boekenkasten zijn registers en plakboeken bewaarde.

Hij sloeg een klein catalogus op en had spoedig gevonden wat hij zocht.

De jonge man nam een register uit de rij en legde het geopend voor Raffles neer, die aan de tafel plaats had genomen.

— Dank je Charles, zei deze, ik zal hiermee wel een paar uur zoet zijn. Misschien wil jij in die tijd wel proberen er achter te komen welke kleermakers van Londen dit goed in voorraad hebben of hebben gehad.

— Begin maar met die van het West-End, zei Raffles.

— Waarom juist daar?

— Omdat het je wellicht opgevallen zal zijn, dat de misdaden tot dusverre alle in die wijk hebben plaats gehad.

— Nu, dan ga ik maar. In ieder geval hoop ik tegen etenstijd terug te zijn.

— Goed, tot straks dan.

Dadelijk begon Raffles het register met de grootste aandacht te bestuderen.

Nu en dan maakte hij een kleine aantekening in een opschrijfboekje, dat geopend naast hem lag.

De tijd verstreek en hij had het register reeds voor meer dan de helft doorgelezen, toen hij plotseling dieper over een bladzijde hoog en zijn ogen begonnen te schitteren.

— Ik geloof, dat ik het gevonden heb, mompelde hij binnensmonds.

Hij las het verslag, dat zijn aandacht boeide, van het begin tot het einde door, nam zijn notitieboekje en maakte er een uitgebreide aantekening in.

Hij wierp een blik op zijn horloge, stond op, klapte het register dicht en borg het zorgvuldig weg.

— Ik heb nog bijna twee uur voor mij, misschien kan ik die tijd nog wel iets naders ontdekken.

Hij verliet het vertrek, trok in de vestibule zijn overjas aan en verliet de villa.

Er naderde juist een onbezette taxi en hij wenkte de chauffeur.

Raffles haalde zijn notitieboekje te voorschijn, raadpleegde een lijstje met namen, waarachter adressen opgeschreven waren, en vroeg:

— Oxfordstreet, het kantoor van de heren advocaten en procureurs Suffield en Campbell. Weet je dat te vinden?

— Zeker, mijnheer, antwoordde de chauffeur, het is bekend genoeg. Het is niet ver van de hoek van de Regentstreet.

— Goed. Laat mij dan maar op de hoek van die straat uitstappen.

Raffles stapte in en was binnen nauwelijks een kwartier waar hij wezen wilde.

Op zijn dooie gemak slenterde hij verder, maar gaf intussen zijn ogen duchtig de kost.

Op enige afstand van de hoek van Regentstreet trok een grote koperen naamplaat aan een der huizen dadelijk zijn aandacht.

Een snelle blik was genoeg om hem te overtuigen, dat hij zich voor het kantoor van de bekende advocaten Suffield en Campbell bevond.

Langzaam liep Raffles door, en bleef even verder voor een winkelraam staan, waarin een groot gedeelte van de straat achter hem weerspiegeld werd.

Onafgebroken staarde Raffles naar een man, die met de handen op de rug gevouwen en zijn wandelstok zacht in de handen heen en weer schommelend, langzaam op het tegenovergestelde trottoir naderde.

De man was opvallend door zijn dunne hals, die overging in tamelijk smalle schouders, hetgeen goed te zien was, ofschoon hij een dikke overjas droeg.

Hij had een dunne, grote neus, waarnaast twee ogen van het diepste zwart,

die veel te dicht bij elkaar stonden.

Maar dit alles trok niet in hoofdzaak de aandacht van de Grote Onbekende.

Dat was de zonderlinge lichaamsomvang van deze man, een corpulentie, die weinig in overeenstemming was met zijn mager gezicht.

Als gebiologeerd volgde Raffles de bewegingen van de man aan de overzijde van het trottoir.

Hij zelf bevond zich op slechts enkele passen afstand van het advocatenkantoor en zijn scherpe blik merkte op, hoe de bewuste wandelaar enkele malen snel naar de ramen van dat kantoor opkeek.

Raffles bewoog zich niet, maar toen de wandelaar een goed eind was doorgelopen, en de verkeerslichten op groen sprongen, stak Raffles haastig de straat over, en liep de wandelaar tegemoet.

Juist op het ogenblik dat hij hem zou passeren gleed de wandelstok uit de handen van de vreemdeling.

Haastig bukte Raffles zich, nam het voorwerp op en overhandigde het met enkele hoffelijke woorden aan de man.

Deze mompelde enige onverstaanbare woorden van dank, keek Raffles met zijn fonkelende ogen enkele seconden strak aan en vervolgde toen zijn weg.

Raffles deed dit insgelijks.

Een honderd meter verder stak hij de straat opnieuw over, en nauwelijks had hij het tegenoverliggende trottoir bereikt, of hij zag dat de vreemdeling insgelijks op zijn schreden was teruggekeerd.

— Ik durf er haast op zweren, dat hij het is, mompelde de Grote Onbekende ongerust. Hij schijnt op hen te loeren. Als een hunner het kantoor verlaat, gebeurt er zeer zeker weer een ramp. Ik moet hen tot iedere prijs waarshuwen.

Hij vatte opnieuw voor een winkel post en wachtte tot de man met zijn zonderlinge dikke bulk voorbij was.

Toen liep hij snel naar de deur van het kantoor en trad de ruime vestibule binnen.

Alsof het afgesproken woord was, daalde op datzelfde moment een deftig heer van omstreeks zestigjarige leeftijd met

bijna wit haar, een grote actentas onder de arm, de brede elkenhouten trap af, die van de vestibule naar de eerste verdieping voerde.

Raffles trad haastig naar hem toe en de deftige heer week, enigszins verbluft door deze snelle beweging, een stap achteruit en vroeg:

— Wie zijt gij, mijnheer?

— Ik ben Lord William Aberdeen. Heb ik wellicht de eer een der beide leden der firma Suffield en Campbell te spreken?

— Ik ben James Suffield, mylord. Wenst gij mij te spreken?

— Gaarne en als het kan nu meteen mijnheer.

— Kunnen wij dat niet op straat doen, want ronduitgezegd heb ik veel haast, zei de advocaat.

— Mijnheer Suffield wacht, alstublieft en ga niet de straat op, riep Raffles.

— Waarom niet, mylord? vroeg Suffield aarzelend.

— Laat mij u antwoorden met een wedervraag, mijnheer Suffield, hernam Raffles.

— Mag ik u vragen, waarom gij zo even verschrikte, toen gij zo plotseling een onbekende tegenover u zag?

De advocaat nam zijn actentas van de ene arm onder de andere en scheen met zijn antwoord te aarzelen.

— Laat mij voor u antwoorden, mijnheer, zei Raffles toen. Toen gij een onbekende zo plotseling op u zaagt toekomen, kwamen u de geheimzinnige aanslagen op uw collega's in uw gedachten. Is het niet zo?

— Ik moet bekennen, mylord... zei James Suffield zacht.

— Welnu mijnheer, indien gij op dit ogenblik de straat opgaat, vrees ik, dat u een groot gevaar dreigt.

De advocaat verbleekte nu werkelijk

en moest zich aan de trapleuning vasthouden, want zijn benen trilden onder hem.

— Meent gij dat, mylord? Gij kent dus de moordenaar van mijn collega's? En hij staat mij op straat af te wachten?

— Ik ken hem niet sir, maar ik vermoed dat ik hem zoeven zag.

— Maar waarom zouden wij hem dan niet dadelijk laten arresteren? riep de advocaat op benepen toon.

— Dat zouden wij kunnen doen, mijnheer, maar ik vrees dat er voor die tijd nog slachtoffers zouden vallen en dat moeten wij tot iedere prijs vermijden. Want de man, die ik bedoel draagt biezonder gevaarlijke wapens bij zich waarvan hij zich met buitengewone snelheid kan bedienen. Zelfs al waart gij nog vijftig meter van hem af, dan nog zou hij u met bijna onfeilbare zekerheid kunnen treffen.

De advocaat nam zijn hoed af, en wistte zich het voorhoofd met zijn zakdoek af.

— Maar dat is verschrikkelijk wat gij daar zegt, riep hij uit. Wat moeten wij doen om die man onschadelijk te maken?

— Indien gij dit aan mij wilt overlaten, mijnheer Suffield, dan geloof ik wel dat er een middel is.

In de eerste plaats raad ik u sterk aan, uw kantoor heden niet te verlaten. Ik vrees dat gij en uw compagnon voor vandaag op zijn lijstje staan.

Suffield zuchtte.

— In 's hemelsnaam, mylord, zei hij. Dan moet ik mijn zaken tot op een andere dag uitstellen.

Raffles verzocht Mr. Suffield even op hem te wachten, omdat hij wilde gaan kijken of de verdachte man zich nog in de buurt bevond.

De corpulente man was echter nergens meer te bespeuren.

HOOFDSTUK VII

ENIG LICHT IN DE DUISTERNIS

Raffles bleef nog enkele minuten de onmiddellijke omgeving verkennen, maar toen begreep hij, dat het wachten de

vreemdeling verdrotten had, en dat hij zijn plan tot een gunstiger tijdstip wilde uitstellen.

Hij ging het advocatenkantoor weer binnen en besteeg de trap naar de eerste verdieping.

Spoedig had hij de deur gevonden, die eveneens met een koperen bord prijkte, waarop de namen van de beide bekende advocaten stonden.

Toen hij had aangeklopt en binnentrad vond hij de beide compagnons in een druk en opgewonden gesprek met elkaar verdiept.

De heer Campbell was enige jaren jonger dan zijn compagnon, klein, mager en met geheel kaal hoofd.

Hij rees dadelijk zenuwachtig overeind toen de bezoeker binnentrad en trok Raffles aan diens mouw verder de kamer in.

— Gij hebt hem dus gezien, mylord? riep hij. Gij hebt dat monster in mensengedaante in levende lijve gezien?

— Ja mijnheer Campbell. Althans, dat vermoed ik, zei Raffles.

— Mijn compagnon vertelt mij, dat gij het niet geraden acht, hem op straat te laten arresteren, en ik ben het daarin volkomen met u eens. Ik geloof dat het hoogst gevaarlijk zou zijn. Men moet hier met list te werk gaan, mylord, alleen met list.

— Ik ben verhoofd, dat gij er ook zo over denkt, hernam Raffles glimlachend. Mag ik u vragen, of gij reeds een plan hebt?

Het kleine mannetje krabde zich verlegen achter het oor en schudde toen ontkennend het hoofd.

— Neen mylord. Ik geloof te mogen zeggen, dat ik een goed advocaat ben, maar ik moet erkennen, dat ik niet voor detective in de wieg gelegd ben.

Raffles zweeg even en zei toen:

— Ik geloof, dat wij elkaar al eens eerder ontmoet hebben, ten huize van de Amerikaanse gezant? Herinnert gij u dat nog mijnheer Campbell?

— Inderdaad mylord. Nu gij het zegt herinner ik het mij zeer goed.

— Gij kent mij dus en wilt vertrouwen in mij stellen?

— Dat spreekt van zelf, antwoordde de advocaat. Gij hebt slechts te zeggen wat wij moeten doen, en ik belof u, dat wij uw raad zullen volgen, indien

het slechts even mogelijk is.

— O, het heeft niet veel te betekenen, zei Raffles op kalme toon. Gij behoeft niets anders te doen, dan mij de rol van mijnheer Suffield te laten vervullen.

— Wat zegt gij daar? riep de andere advocaat verschrikt uit, terwijl hij van zijn stoel opsprong. Wilt gij u in zulk een groot gevaar begeven terwille van vreemdelingen?

— Ter wille van de gehele advocatenstand, mijne heren, waarvoor ik een bijzonder zwak heb, voegde Raffles er met een fijn glimlachje aan toe, dat de beide advocaten echter ontging.

— Maar dan wordt gij misschien ook een zijner slachtoffers, riep Campbell verschrikt uit.

— Ik hoop hem voor te zijn, mijnheeren, antwoordde Raffles kalm. Kort en goed, wilt gij mij in de gelegenheid stellen die man onschadelijk te maken?

Suffield en Campbell keken elkander aan, als wilden zij elkaar met de ogen ondervragen.

Toen knikte Campbell driftig en greep Raffles' rechterhand.

— Gij zijt een buitengewoon moedig man, mylord. Wij bewonderen u. Zeg ons slechts wat wij te doen hebben en wij zullen u van ganser harte helpen, om dit uitvaagsel der maatschappij onschadelijk te maken.

— Gij hebt daartoe niets anders te doen, aldus ging Raffles voort, dan rustig in uw kantoor te blijven en te wachten tot ik hier terugkom. Gij moet een uwer bedienden voor een der vensters plaatsen, maar zo, dat het niet in het oog loopt en hem opdracht geven, zorgvuldig acht te geven op een man, die er als volgt uitziet:

En daarop gaf Raffles een nauwkeurige persoonsbeschrijving van de man, die hij zoëven was tegengekomen.

Toen vervolgde hij:

— Zodra gij die man ontdekt, moet gij mij aanstonds opbellen. Gij kent mijn adres immers?

— Wie zou dat niet kennen, mylord, riep Campbell uit.

— Ik kom dan onmiddellijk hierheen en zal u dan het overige wel mededelen.

Thans moet ik u verlaten om mijn maatregelen te treffen. Maar nogmaals herhaal ik met de meeste aandrang: als uw leven u lief is, verlaat dan onder geen enkel voorwendsel uw kantoor.

Met deze woorden verliet Raffles het vertrek, waar hij de beide advocaten achterliet in een toestand, die niet veel van algehele zinsverbijstering verschilde.

Op straat gekomen, stapte Raffles in een taxi en liet zich naar de villa in de Cromwellstreet terugrijden.

Hij begaf zich naar de bibliotheek, waar Brand zat te schrijven.

Het gelaat van de jongeman glansde van blijdschap.

Hij zwaaide met een stukje papier in de handen en riep verheugd uit:

— Ik heb zijn adres, Edward.

— Prachtig, Charles, zei Raffles glimlachend. Maar ik heb nog iets beters: ik heb hem zelf.

— Wat zeg je? riep Brand uit, terwijl hij achteruit deinsde.

— Ik druk mij niet geheel juist uit; ik weet hoe hij er uitziet en ik heb hem gezien.

— Maar waar dan? riep Brand vol verbazing.

— Dat zal ik je direct zeggen, maar vertel mij eerst eens hoe de man heet en waar hij woont.

— Hij heet George Hylton en hij woont in de King Williamstreet 17. Ik heb wel twintig kleermakers moeten aflopen, maar bij de één en twintigste was ik terecht. De man had het stukje stof nauwelijks gezien, of hij zei, dat hij de enige was, die deze stof in Londen versneed. Hij verkocht er echter niet veel van omdat hij goed blijkbaar niet in de smaak van zijn cliënteel viel. Maar een zijner laatste klanten was blijkbaar ietwat onverschillig geweest op het punt van kleding en voor hem had hij twee pakken van deze stof moeten maken.

— Was de kleermaker bij het maatenemen niets bijzonders opgevallen, vroeg Raffles nieuwsgierig.

— Ja, hij vertelde blijkbaar geamuseerd, dat zijn klant buitengewoon veel ondergoed scheen te dragen.

— Ja, ja, alles klopt, mompelde Raffles. Het sluit als een bus: de naam, het proces, het figuur van de man, alles. Ik geloof dat wij hem hebben.

— Maar nu is het zaak om hem te vangen zonder kleerscheuren, riep Brand uit.

— Dat hoop ik vanavond te kunnen doen, antwoordde Raffles kalm. Jij en Henderson kunt mij daarbij van groot nut zijn. Ik geloof niet, dat hij fysieel zeer sterk is.

— Maar vertel mij eerst eens, wat je vanmiddag hebt uitgericht? riep Brand uit, terwijl hij aan tafel plaats nam. Het komt mij voor dat je veel verder bent gevorderd met je onderzoek dan ik.

Tot enig antwoord haalde Raffles zijn notitieboekje te voorschijn en reikte het aan Brand toe.

— Lees mijn aantekeningen maar eens door, zei hij. En vertel mij dan eens, of je je van die zaak misschien nog iets herinnert.

Brand begon te lezen en naarmate hij las, nam zijn gelaat 'n uitdrukking van begripen en ontsteltenis aan.

— Hij moet het zijn, riep hij uit, nadat hij de volgekrabbelde blaadjes door gelezen had. Ik herinner het mij nog goed. Ik heb het betreffende artikel een paar jaar geleden uitgeknipt en ingeplakt. De hoofdpersonen van het drama waren de man die in het verslag alleen met de letter H wordt aangeduid, zijn vrouw en de advocaat in het proces. Die Hylton was een listig heerschap, een geweldenaar, die er zeer curieuse denkbeelden op na hield.

Zijn vrouw wilde van hem scheiden, en daardoor zou hem een groot kapitaal ontgaan, dat hij had willen besteden, om er zijn studies in de hogere mechanica mee te kunnen voortzetten. Ik herinner mij nog heel goed dat de man in het gerechtsgebouw eens een toeval heeft gekregen, en dat zijn woede, vooral tegen de advocaat schrikwekkend was om aan te zien.

— Juist, zo is het gegaan, zei Raffles. Nu valt mij ook alles weer in. De man uitte de afgrijselijkste verwensingen aan het adres van de advocaat, maar dat alles kon niet beletten dat

de schelding werd uitgesproken en dat het fortuin hem ontging. Toch heeft hij altijd bekend gestaan als een uiterst bekwaam werktuigkundige. Weenu, gaat je nu nog geen licht op?

— Er wordt mij thans veel verklaard, van wat mij tot dusverre duister was, antwoordde de jongeman. Maar omtrent het hoofdpunt ben ik nog altijd in het onzekere, en dat is de wijze waarop die gevaarlijke krankzinnige, want zo mogen wij hem wel noemen, zijn slachtoffers doodt. Het is nu wel zeker, dat de man bezeten is door een razende onnatuurlijke haat tegen alles wat advocaat is.

— Ja, die haat moet wel ontzettend zijn geweest, hernam Raffles op ernstige toon, want de moordenaar moet bijna anderhalf jaar onafgebroken hebben besteed aan het uitdenken van zijn afschuwelijk plan.

Op dat ogenblik klonk de bel van de telefoon. Raffles stond op en bracht de hoorn aan zijn oor.

Hij luisterde een ogenblik en hing toen de hoorn weer aan de haak.

— Ik geloof dat het laatste bedrijf van het drama gaat beginnen, zei hij.

— Wat bedoel je?

— Ik bedoel, dat de moordenaar, of liever de krankzinnige, zoeven weer in de Oxfordstreet gezien is, voor het kantoor der advocaten Suffield en Campbell. Ik ga er direct naar toe.

— Moeten Henderson en ik met je meegaan?

— Dat is te zeggen: jullie moet mij op een afstand volgen, want alles zou natuurlijk verloren zijn, als Hylton ook maar het minste vermoeden kreeg, dat men zijn plannen heeft doorzien. En ik verzeker je, dat hij een hoogst gevaarlijk man is. Toen ik zijn wandelstok voor hem opraapte, draaide ik ongemerkt even aan de knop: het was een degenstok.

— Dan zal hij nog wel andere wapens ook bij zich hebben, meende Brand, die zich alles behalve op zijn gemak gevoelde.

— Daarop moeten wij rekenen en daarom is de grootste omzichtigheid aanbevolen.

Raffles belde om Henderson, die even

later het vertrek binnentrad.

— Gij hebt mij nodig, mylord? vroeg de chauffeur.

— Ja, James. Ik heb een karweitje voor je.

— Moet ik mij wapenen mylord?

— Neen. Wapens zouden hier geen nut hebben. Bovendien ondernemen wij een en ander zonder enige vermomming, en dan zou het wel wat zonderling staan, als wij van handboeien, revolvers en andere zaken gebruik maakten, die ons bij andere gelegenheden vaak grote diensten hebben bewezen.

— Dus in het geheel niets meenemen, mylord?

— Ja toch. Een dik touw. Dat is een heel onschuldige voorwerp, dat in de fatsoenlijkste huishoudens te vinden is.

— Zal inspecteur Baxter het je niet vreselijk kwalijk nemen, dat je hem dit werk uit de handen hebt genomen, Edward? vroeg Brand.

— Dat is best mogelijk, maar daar zullen wij ons maar liever niet aan storen antwoordde Raffles kalm.

Raffles begaf zich naar zijn kamer, waar hij ongeveer tien minuten bleef, en er weer uitkwam, nog bezig met het aantrekken van zijn jas.

In de vestibule trof hij Brand en Henderson, die reeds ongeduldig op hem stonden te wachten.

— Heb je je verkleed? vroeg de jongeman verbaasd.

— In zekere zin wel, antwoordde Raffles glimlachend. Je zult dat later wel merken. Nu heb ik geen tijd om het je uit te leggen. Op weg. Wij hebben geen minuut te verliezen.

Op straat gekomen, zei Raffles op zachte toon:

— Nu nemen wij een taxi. Wij laten stoppen op de hoek van de Oxfordstreet. In de wagen zal ik een witte pruik opzetten, zodat Hylton mij niet herkent, want dat zou de zaak in de war kunnen sturen. Dan ga ik zo snel mogelijk het kantoor van Suffield en Campbell binnen en jullie houden mij goed in het oog. Zodra ik binnen ben, volg je me, liefst zo, dat men het weinig of niet opmerkt. In ieder geval doe je als of je een gewone klant bent, die daar thuis

is. Begrepen?

— Volkomen, antwoordde Brand terwijl de chauffeur alleen met het hoofd knikte.

— Wat er verder gedaan moet worden, zal ik je wel in het kantoor vertellen, vervolgde Raffles.

Op dat ogenblik kwam er een taxi aanrijden.

Raffles wenkte de chauffeur, monsterde even 't gelaat van de man achter het stuurwiel en bromde goedkeurend.

— Je ziet er nog al uitgeslagen uit, zei hij. Wil je een goede fooi verdienen?

— Graag mijnheer.

— Luister dan. Je hebt zeker wel gehoord van de misdaden, die er in de laatste twee of drie dagen in Londen zijn gepleegd, en waarvan altijd advocaten het slachtoffer zijn geworden?

— Het kleinste kind spreekt er van, mijnheer.

— Welnu, wij gaan de moordenaar vangen. Wil je daar behulpzaam bij zijn?

De ogen van de chauffeur schitterden.

— Zeg mij maar, wat ik doen moet, mijnheer, antwoordde de man, die Raffles en zijn metgezellen waarschijnlijk voor particuliere detectives aanzag. Ik ben geheel tot uw dienst.

— Nu dan, je hebt niets anders te doen, dan ons eerst naar de hoek van de Oxfordstreet te rijden. Daar stapten wij uit. Ken je het kantoor van de advocaten Suffield en Campbell?

— Jazeker, mijnheer. Ik heb de beide heren vaak gereden.

— Zoveel te beter. Welnu, je rijdt zo ver de straat in tot je het kantoor goed kunt zien en dan stop je naast het trottoir alsof je op een klant wacht, die een boodschap doet en zo aanstonds terug zal keren.

— Begrepen, mijnheer.

— Dan wacht je, totdat deze heren hier het kantoor binnen gegaan zijn. Vervolgens zal er even later een der firmanten, de heer Suffield, het gebouw verlaten. Hij zal op iemand afgaan en deze met behulp van deze heren gevangen nemen, want dat is de dader. Zodra er gefloten wordt kom je aanrijden en helpt de kerel in je auto laden. Dan rijd je zo snel mogelijk naar Scotland Yard,

Heb je het begrepen?

— Uitstekend, mijnheer. Maar zult gij er zelf niet bij zijn?

— Ik zal er zelf ook bij zijn, later, antwoordde Raffles, terwijl er een vreemdsoortig lachje om zijn lippen zweefde. En nu vlug voortgemaakt, anders zouden wij nog te laat kunnen komen.

Allen stapten in, de auto reed weg. Toen de chauffeur op de hoek van de Oxfordstreet stopte, stapte Raffles uit.

Hij was onkenbaar.

Lange witte lokken vielen langs zijn wangen neer en zijn hoed hing zwaar op zijn borst, als van een tachtigjarige grijsaard.

De chauffeur keek deze man niet zonder verbazing achterna, toen hij hem uit zijn auto zag stijgen, maar al gauw begreep hij, dat een der detectives zich vermomd had.

Raffles ging uiterst bedaard naar het kantoor der heren Suffield en Campbell, maar gaf zijn ogen intussen goed de kost.

Met genoeg zag hij, dat de corpulente vreemdeling weer op zijn post was, en langzaam op het tegenovergestelde trottoir heen en weer kulerde.

Zonder zich te haasten ging Raffles het gebouw binnen, en ontdeed zich zodra hij de deur gepasseerd was, vliegensvlug van zijn witte pruik en baard, die hij in zijn zak stopte.

— Zij behoeven niet te weten, dat Lord Aberdeen het zo ver in de vermomningskunst heeft gebracht, mompelde hij in zichzelf, terwijl hij de trap opging, die naar de kantoren der bekende advocaten voerde.

Hij vond de beide compagnons, zoals hij hen verlaten had; zij verkeerden echter in opgewonden toestand.

Campbell vooral was in de hoogste mate nerveus en liep voortdurend door het kantoor heen en weer.

Suffield zat dof voor zich uit te staren, als of hij reeds met deze wereld had afgerekend.

— Godlof, dat gij er zijt, mylord, riep Suffield uit, terwijl hij een bevestigende hand op de schouder van de bezoeker legde. Ik had de spanning niet

lang meer uitgehouden.

— Dan ben ik blij, dat ik op tijd ben gekomen, merkte Raffles met een fijn glimlachje op. Ik geloof dat daar mijn assistent reeds is.

Inderdaad werd er op de deur geklopt en even later trad Brand binnen.

Nu pas scheen Suffield tot het besef te komen van het grote gevaar, waaraan Lord Aberdeen zich om zijnentwil ging blootstellen.

Angstig riep hij uit:

— Gij hebt toch wel alle voorzorgsmaatregelen genomen, om het dodelijk wapen, dat nog niemand kent, te kunnen afweren, mylord?

— Wees gerust, mijnheer Suffield, antwoordde Raffles kalm. Mijn beste wapen tegen hem is juist, dat ik het zijne doorgrond heb.

Zonder acht te slaan op de verbaasde gezichten van de beide compagnons, wendde Raffles zich nu tot zijn beide metgezellen.

— Alles in orde? vroeg hij kortaf.

— Alles, mylord, antwoordde Brand.

— Dan wordt het tijd.

Raffles richtte zich nu tot Suffield met de vraag:

— Hebt gij een klein vertrek, waar ik mijn voorbereidende maatregelen kan treffen?

— Zeker, mylord, luidde 't antwoord. Aan het einde van de gang is een leegstaande kamer, die geheel tot uw dienst is.

— Dan zal ik daar gaarne gebruik van maken. Er is zeker electrisch licht? Want ik zie dat het donker begint te worden. Wij zullen ons moeten haasten.

— Licht in overvloed, mylord. Wees zo goed mij te volgen, dan zal ik u voorgaan.

Suffield ging Raffles en Brand voor naar een klein vertrek, dat aan de achterzijde van de gang was gelegen.

Daar gekomen, draaide hij de schakelaar om en nu verspreidde zich een helder licht in een spreekkamer, waarin zich geen andere meubelen bevonden dan een tafel en een paar stoelen.

Raffles keek even rond en knikte goedkeurend.

— Dit is meer dan voldoende, mijn-

heer Suffield, zei hij. Het overige kunt gij gerust aan ons overlaten; binnen een half uur hoop ik de krankzinnige moordenaar onschadelijk te hebben gemaakt.

— Hij is dus krankzinnig? riep de advocaat uit.

— Hebt gij daar een ogenblik aan kunnen twijfelen? vroeg Raffles. Het spreekt vanzelf, dat wij met een gek te doen hebben en nog wel een zeer gevaarlijke gek.

— Gij hebt dus al iets ontdekt, mylord als ik vragen mag?

— Inderdaad heb ik reeds een en ander ontdekt, mijnheer, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Maar de tijd dringt. Ik moet nu aan het werk gaan. En ik behoef zeker niet te herhalen, dat het u en mijnheer Campbell streng verboden is het kantoor te verlaten. Ik zeg dit slechts in uw eigen belang.

De oude advocaat wierp Raffles nog een tamelijk angstige blik toe, waarin verwondering en vrees dooreen gemengd waren en verliet toen het vertrek.

Suffield nam zich echter vast voor door een spleet van het gordijn voor het venster Raffles te bespieden en te zien wat hij zou uitrusten.

Zodra de advocaat het vertrek verlaten had, draaide de Grote Onbekende de deur op slot, opende het valies, hetwelk Brand mede had gebracht, zette een kleine spiegel op tafel en begon zich met de grootste zorg te grimeren.

Een grijs strikje voltooide de gelijkernis met advocaat Suffield tot in het volmaakte.

— Jammer, dat het geen winter meer is, zei Brand.

— Waarom?

— Wel, dan zou je een pels kunnen aantrekken, en daar zouden die vervloekte stalen stiften niet zo gemakkelijk doorgaan.

— Gelijk heb je, zei Raffles glimlachend. Maar vrees niets, zij zullen mij geen kwaad doen.

Met deze woorden drukte hij zijn hoed op het hoofd, bekeek zich nog eens in de spiegel en verliet met Brand het vertrek.

HOEDSTUK VIII

DE KRANKZINNIGE

Zodra de beide vrienden zich weer in de vestibule bevonden, zei Raffles tot Brand:

— Ik ga het eerst de deur uit, maar liefst nadat ik mij overtuigd heb, waar onze man ergens uithangt en of Henderson op zijn post is. Het zal tamelijk moeilijk zijn, want ik zie, dat het nu bijna zo goed als helemaal donker is. Het is een geluk dat de straatlantaarns al overal branden.

— En dan? vroeg Brand.

— Dan volg je mij op enige passen afstand, zonder te tonen, dat wij met elkaar in betrekking staan.

— Uitstekend, En vervolgens?

— Zodra ik Hylton genaderd ben en hem aangrijp, kom je me zo snel je kunt te hulp, want krankzinnigen beschikken vaak over een buitengewone lichaamskracht.

— Ik zal je geen ogenblik uit het oog verliezen, beloofde Brand.

— Nu, opgepast dan, het laatste bedrijf van het drama gaat een aanvang nemen.

Raffles trad naar de openstaande, grote straatdeur.

Hij knoopte zijn overjas dicht en begaf zich met de kleine dribbelende pasjes, die Suffield eigen waren in de richting van de Regentstreet.

Brand wachtte nog even en verliet toen op zijn beurt het gebouw.

Daar hij nauwkeurig acht gaf op alles wat er op straat gebeurde, zag hij al gauw, dat er van de overkant van de Oxfordstreet iemand met groot ongeduld op het wisselen der verkeerslichten stond te wachten en eindelijk overstak op ongeveer vijftig meter voor de plek, waar Raffles zich toen bevond.

Intuïtief voelde Brand, dat deze man de langezochte Hylton was.

Hij verhaastte enigszins zijn schreden om zijn vriend dadelijk te hulp te kunnen komen als het nodig was.

De krankzinnige liep langzaam door,

schijnbaar zonder acht te geven op de gewaande advocaat, maar de afstand tussen beide, minderde zichtbaar.

Op een gegeven moment bleef Raffles staan, om zijn sigaar aan te steken.

Hij stak de hand in een zijner zakken, blijkbaar om er een lucifersdoosje uit te halen.

Op dat ogenblik was de krankzinnige nog slechts een paar meters van hem verwijderd, en deze stak op zijn beurt de rechterhand in zijn zak. Op hetzelfde ogenblik zag Brand zijn vriend een paar stappen vooruit doen en zich op Hylton werpen. Brand rende naar hem toe.

— Gauw Charles, hijgde Raffles. Die vent is zo sterk als een leeuw.

Brand sprong de krankzinnige van achteren op de rug, sloeg hem een touw om de hals en draaide het zonder enige gewetenswroeging zo stijf hij kon dicht.

Direct verslapte de greep van de krankzinnige; hij greep met beide handen het touw en van dat ogenblik maakte Raffles gebruik diens polsen vliegensvlug en behendig, zodanig te binden, dat de man zich niet meer kon verroeren.

Toen hij opkeek stond de auto, met Henderson achter het stuur, naast het trottoir geparkeerd.

Raffles stoffte zijn kleren met de hand af, en hielp toen Brand met het overbrengen van de krankzinnige, die thans totaal versuft en wezenloos scheen te zijn, in de auto, die direct weg reed.

— Ik geloof niet, zei Raffles, dat wij op hem behoeven te rekenen, als wij iets van zijn plannen willen vernemen. Ik geloof dat de ongelukkige stapelgek is en alleen nog maar vrij geregeld kon denken, in verband met zijn wraakplannen.

— Hij ziet er tenminste geheel verdierlijkt uit, zei Brand terwijl hij een blik vol afkeer op de ongelukkige wierp. Maar je moet mij toch eens zeggen Edward, zo vervolgde hij, hoe je het

toch hebt durven bestaan om die man aan te vallen, terwijl je wist, dat hij zulke vreselijke wapens bezigde?

Tot enig antwoord opende Raffles zijn overjas, daarna zijn jas, en vest, en toonde Brand nu een soort pantser, vervaardigd van dik leder, dat met stalen schalmen bezet was en dat zelfs tegen een gewone revolverkogel bestand was.

Het pantser reikte hem van de dijen tot aan zijn hals en beschutte zijn bovenlijf en zelfs zijn armen volkomen.

— Je ziet dat ik geen vrees behoefde te koesteren, zei hij glimlachend. De stalen stift is als een koperen speld krom geslagen tegen dit ondoordringbare pantser. Zie maar, daar ligt het ding op de vacht voor onze voeten.

Met deze woorden bukte hij zich en nam de stalen stift voorzichtig op.

Raffles borg het corpus delicti zorgvuldig in een leeg lucifersdoosje, dat hij met zijn zakdoek omwikkelde en in zijn zak liet lijden.

— Je ziet wel, dat ik volstrekt niet zo heldhaftig ben geweest, zei Raffles tot Brand.

Plotseling scheen Raffles iets in te vallen.

Hij tikte tegen het voorraampje en verzocht Henderson eerst naar de villa in de Cromwellstreet te rijden en daar op hen te wachten.

Korte tijd daarna stopte Henderson voor de zijdeur in de parkmuur.

— Wacht hier even op mij, zei Raffles tot Brand. Ik ga mij even verkleeden, want het is niet nodig, dat vriend Baxter mij in deze vermomming ziet. Ik ben aanstonds terug.

Een kwartier later was hij inderdaad weer terug in zijn gedaante van Lord William Aberdeen.

Toen Raffles weer naast Brand had plaats genomen, merkte deze op:

— Ben je niet bang, dat Hylton je zal verraden? Hij zal aan Baxter zeggen, dat hij door Suffield is gepakt.

— Ik geloof dat hij daartoe al te ver weg is, Charles. Maar zelfs al deed hij het, dan zou het nog niets te betekenen hebben. Met zijn gewone schranderheid

zal Baxter dit eenvoudig houden voor de wartaal van een gek.

Zodra de auto voor het gebouw van Scotland Yard stopte, kwam een agent toesnellen, die het portier opende.

Met behulp van een paar agenten werd de krankzinnige, die zich nergens iets van scheen aan te trekken, in een der arrestantencellen in een dwangbuis gestoken, zodat hij zijn armen niet meer verroeren kon.

Nadat hij zich hiervan overtuigd had, volgden Raffles en Brand de agent, die hen naar de spreekkamer van hoofdinspecteur Baxter bracht.

Deze was niet weinig verbaasd en vereerd, toen hij op het visitekaartje dat hem werd overhandigd de naam van Lord William Aberdeen las.

Zodra Raffles en Brand tot hem waren toegelaten, viel de eerste met de deur in huis:

— Ik kom in verband met het geval Colebrocke, mijnheer Baxter.

— Ah zo, riep Baxter uit. En denkt gij soms iets ontdekt te hebben mylord?

— Ik heb ontdekt, mijnheer Baxter, dat de inbreker, die gij hebt gearresteerd, aan de moord althans volmaakt onschuldig is.

— Ik ben ook tot dat vermoeden geraakt, nadat er wederom een moord gepleegd was op advocaat Webster, onder dezelfde omstandigheden en nadat onze inbreker reeds achter slot en grendel zat. Hieruit zou dus volgen, dat hij die laatste misdaad niet kan bedreven hebben.

— Inderdaad, mijnheer Baxter, het een volgt uit het andere, zei Raffles met onmerkbaar ironie in zijn stem.

— Maar wat is het, dat gij ontdekt hebt, mylord?

— De moordenaar van de zes advocaten, mijnheer Baxter.

— Wat zegt gij daar? riep Baxter uit, terwijl hij van kleur verschoot. Weet gij wie hij is?

— Zijn naam is James Hylton.

— En waar is hij?

— Hier. In een der cachotten. Gij kunt hem aanstonds zien. Maar neem een paar man mee, want hij was wel erg

kalm toen ik mij van hem had meester gemaakt maar hij is niet te vertrouwen.

Zonder te antwoorden had Baxter zes agenten bijeen geroepen.

De deur van de cel werd geopend en men zag, dat Hylton suf voor zich uit zat te staren.

— Dat is dus de man? riep Baxter uit, terwijl hij geen oog van de krankzinnige afwendde.

— Maar heeft hij niet op u geschoten, mylord? riep hij eindelijk verwonderd uit. Hij zal zich toch wel hebben willen verdedigen?

— Hij heeft inderdaad op mij geschoten, mijnheer Baxter.

— Maar u gelukkig niet geraakt, mylord.

— Integendeel, hij heeft me wel degelijk geraakt.

— Hoe kan dat? riep de hoofd-inspecteur verbaasd uit.

— Of ik moest liever zeggen, vervolgde Raffles, hij heeft mij niet geraakt, maar getroffen.

— Zoudt gij dit niet eens nader willen omschrijven, mylord. Ik moet u eerlijk bekennen, dat ik dit fijne onderscheid niet begrijp.

— O, met genoegen, mijnheer Baxter.

Raffles haalde 't doosje te voorschijn opende het en nam er de gekromde stalen stift uit.

— Daarmee heeft Hylton op mij geschoten, mijnheer Baxter.

— Met dat onnozele stalen pennetje? riep Baxter op ongelovige toon.

— Dat onnozele stalen pennetje is gedompeld in een zeer snel werkend, dodelijk vergift, mijnheer Baxter.

De hoofd-inspecteur van politie verbleekte en deinsde enige stappen achteruit.

— Maar door welk middel heeft hij die stalen naalden dan toch wel kunnen afschieten? riep hij eindelijk.

— Dat zal ik u aanstonds laten zien, mijnheer Baxter, antwoordde Raffles. Maak het dwangbuis eens los, zo richtte hij zich tot een der agenten, die om hem heen stonden, maar zorg vooral, dat hij de handen niet in de zak kan steken.

Of wacht eens. Ik weet nog wat beters.

Hij trad op de gevangene toe, die hem onnozel aankeek.

Daarop liet hij Hylton opstaan, en plaatste hem met het gelaat dicht tegen de muur.

Vervolgens stak hij zijn hand in de rechter jaszak van Hylton, haalde een zakschaartje te voorschijn, en het volgende ogenblik hield hij een gummibal met een eind rubberslang in de hand, zoals fotografen die gebruiken, om de sluiters van hun toestel te laten werken.

Baxter had met een open mond van verbazing toegekeken.

De agenten ontdeedden Hylton van het dwangbuis en klemden de boeien om zijn polsen, hetgeen de krankzinnige gewillig toeliet.

Daarop trad Raffles op hem toe, knoopte zijn jas open, vervolgens zijn vest en nu kwam een rechthoekig kastje te zien in de vorm van een grote camera.

In plaats van een objectief had het kastje echter vooraan iets dat er uitzag als de loop van een kinderpistooltje.

Het kastje was opzij, van boven en van onderen aangevuld met kussentjes en deze verleenden de moordenaar zijn zonderlinge corpulentie.

— Begint gij het nu te begrijpen? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik moet bekennen, mylord... antwoordde Baxter, die er inderdaad niets van begreep.

— Dan zullen enige woorden voldoende zijn om het u uit te leggen, zei Raffles. Dit ding is niets anders dan een mitrailleur in het klein. Zoals gij ziet is het met riemen over de schouders en om het middel van de man bevestigd, zodat het onverschuijbaar op dezelfde plaats blijft. Wanneer ik dit kleine luikje open klep, kan ik een honderdtal fijne naalden op de bodem van het kastje zien liggen, die door middel van een zeer vernuftig mechanisme, beurtelings voor de loop worden gebracht. Het afschieten van deze mitrailleur heeft op pneumatische wijze plaats, dat wil zeggen door luchtdruk. Door op deze bal te knijpen die in zijn zak verborgen was bracht

de moordenaar een zijner projectielen voor de loop, waarvan het uiteinde in een daartoe uitgeholde knoop van zijn vest verborgen was, terwijl hij door een tweede druk op de rubberbal de vergiftigde stalen stift met verbazende snelheid en nooit missende zekerheid naar zijn tegenstander schoot. Gij zult met mij de genialiteit van deze uitvinding bewonderen, mijnheer Baxter.

— Gij noemt dat genialiteit, mylord? Ik noem het duivels. En ik verzeker u, dat de moordenaar de galg niet zal ontlopen.

Op dit ogenblik deed een zwakke kreet hen allen omkijken.

Hylton was half van zijn stoel gezakt. Zijn gelaat had een blauwachtige tint

en van zijn ogen was niets dan het wit te zien.

Raffles boog zich over hem heen en zei op ernstige toon tot Baxter:

— De aardse rechter kan deze waanzinnige niet meer straffen, mijnheer Baxter. Hij heeft zich zelf reeds gericht.

— Wat zegt gij daar? riep Baxter uit. Hoe is dat mogelijk?

Tot enig antwoord stak Raffles zijn vingers in een der zijzakjes van het openhangende vest en haalde daaruit een paar pillen, welke hij Baxter toonde.

— Aldus was het mogelijk, mijnheer Baxter, zei hij kortaf. Wij hebben niet voldoende op hem gelet en hij heeft zich door vergift van het leven beroofd.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Om een Fortuin en een Titel

Zeer belangrijke mededeling

Er is door een kleine groep uit de meer ontwikkelde lezers van de Lord Lister-verhalen (en deze categorie is groter dan men mogelijk denken zou) het plan opgevat tot de oprichting van een CLUB, die zich ten doel stelt, gezamenlijk deze verhalen te verzamelen, te lezen, te bespreken, en later eventueel ook nog te verwerken tot toneelstukken en (amateur-)films, vanzelfsprekend met respectering van de auteursrechten der uitgevers. Het voor-nemen bestaat om soortgelijke clubs in verschillende plaatsen van ons land op te richten, zodat ieder belangstellende, onverschillig waar woonachtig, zal kunnen meedoen.

Lezers dezer verhalen, die hieromtrent nadere inlichtingen wensen, worden verzocht, onder het motto « Lord Lister-Club » te schrijven p/a. « PARKUM », 1ste van den Boschstraat, 195, Den Haag. Daar het plan is uitgegaan van een groep in Den Haag wonende personen, is die plaats het eerst aan de beurt voor het voorbereidende werk, doch brieven uit alle plaatsen van ons land zijn van harte welkom en worden serieus beantwoord. Insluiten van antwoordporto wordt op prijs gesteld.

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,- of meer p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherschuiter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kosten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl 4,- of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266